

НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ
І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ

Факультет (ННІ) гуманітарно-педагогічний

ДОПУСКАЄТЬСЯ ДО ЗАХИСТУ

Завідувач кафедри
Соціальної роботи та реабілітації
(назва кафедри)

_____ Сопівник І.В.
(підпис) (ПІБ)

“ ____ ” _____ 2025 р.

БАКАЛАВРСЬКА КВАЛІФІКАЦІЙНА РОБОТА

на тему **«Соціальний супровід здобувачів з особливими освітніми потребами в умовах закладу вищої освіти»**

Спеціальність 231 «Соціальна робота»
(код і назва)

Освітня програма Соціально-психологічна реабілітація
(назва)

Орієнтація освітньої програми освітньо-професійна
(освітньо-професійна або освітньо-наукова)

Гарант освітньої програми

Доктор педагогічних наук, доцент
(науковий ступінь та вчене звання)

_____ (підпис)

Сопівник І.В.
(ПІБ)

Керівник бакалаврської кваліфікаційної роботи

Доктор педагогічних наук, доцент
(науковий ступінь та вчене звання)

_____ (підпис)

Сопівник І.В.
(ПІБ)

Виконав

_____ (підпис)

Іщенко Д.О.
(ПІБ студента)

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ
І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ УКРАЇНИ**

Факультет (ННІ) гуманітарно-педагогічний

ЗАТВЕРДЖУЮ
Завідувач кафедри
соціальної роботи та реабілітації
Доктор педагогічних наук, доцент
(науковий ступінь, вчене звання)

(підпис)
“ ” _____
Сопівник І.В.
(ПІБ)
2025 року

З А В Д А Н Н Я

ДО ВИКОНАННЯ БАКАЛАВРСЬКОЇ КВАЛІФІКАЦІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТУ

Іщенко Дарії Олександрівні

(прізвище, ім'я, по батькові)

Спеціальність 231 «Соціальна робота»

(код і назва)

Освітня програма Соціально-психологічна реабілітація

(назва)

Орієнтація освітньої програми освітньо-професійна

(освітньо-професійна або освітньо-наукова)

Тема бакалаврської кваліфікаційної роботи **«Соціальний супровід здобувачів з особливими освітніми потребами в умовах закладу вищої освіти»**

затверджена наказом ректора НУБіП України від “08” 04 2025 р. № 581 «С»

Термін подання завершеної роботи на кафедру 20 травня 2025 р.

(рік, місяць, число)

Вихідні дані до бакалаврської кваліфікаційної роботи наукові розробки вітчизняних та зарубіжних учених, матеріали періодичних видань, словники, навчальна та довідкова література з теми дослідження.

Перелік питань, що підлягають дослідженню:

1. Проаналізувати теоретичні засади соціально-психологічного супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами;
2. Визначити основні чинники, що впливають на успішність навчання та соціалізацію здобувачів з особливими освітніми потребами у вищих навчальних закладах;
3. Розробити програму соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами;
4. Провести експериментальну перевірку ефективності розробленої програми та оцінити її вплив на академічну успішність та психоемоційний стан студентів.

Дата видачі завдання “13” вересня 2024 р.

Керівник бакалаврської кваліфікаційної роботи _____

(підпис)

Сопівник І.В.

(прізвище та ініціали)

Завдання прийняв до виконання _____

(підпис)

Іщенко Д.О.

(прізвище та ініціали студента)

Реферат

Бакалаврська кваліфікаційна робота на тему «Соціальний супровід здобувачів з особливими освітніми потребами в умовах закладу вищої освіти»

Бакалаврська кваліфікаційна робота містить 59 сторінок друкованого тексту, 1 таблицю, 4 рисунка та 3 додатки. Перелік використаних джерел нараховує 60 найменувань.

Мета дослідження – теоретично обґрунтувати, розробити та експериментально перевірити ефективність програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами в умовах закладу вищої освіти.

Завдання дослідження:

1. Проаналізувати теоретичні засади соціально-психологічного супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами;
2. Визначити основні чинники, що впливають на успішність навчання та соціалізацію здобувачів з особливими освітніми потребами у вищих навчальних закладах;
3. Розробити програму соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами;
4. Провести експериментальну перевірку ефективності розробленої програми та оцінити її вплив на академічну успішність та психоемоційний стан студентів.

Робота складається з трьох розділів. У першому розділі розглянуто теоретичні основи соціально-психологічного супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами. Проаналізовано поняття «особливі освітні потреби», їхні категорії та основні труднощі, з якими стикаються такі студенти у процесі навчання. Визначено ключові підходи до організації соціального супроводу, зокрема інклюзивний, адаптаційний та особистісно орієнтований підходи. Висвітлено роль соціальних працівників та психологів у підтримці студентів з особливими освітніми потребами.

У другому розділі представлено процес розробки та впровадження програми соціального супроводу. Визначено її структуру, основні етапи реалізації та методи впливу. Програма включала психологічні консультації, групові тренінги, наставницьку підтримку та адаптацію навчальних матеріалів. Проведено аналіз застосованих психодіагностичних методів оцінки рівня соціальної адаптації студентів та їхнього емоційного стану.

У третьому розділі здійснено оцінку ефективності впровадженої програми. Емпіричні дані підтвердили позитивний вплив соціального супроводу на рівень адаптації студентів, їхню академічну успішність та психоемоційний стан. Відзначено покращення комунікативних навичок, зниження рівня тривожності та стресу, а також зростання рівня мотивації до навчання. На основі отриманих результатів розроблено методичні рекомендації для викладачів, соціальних працівників та адміністрації закладів вищої освіти щодо вдосконалення механізмів соціального супроводу студентів з особливими освітніми потребами.

Ключові слова: соціально-психологічний супровід, здобувачі з особливими освітніми потребами, інклюзія, адаптація, соціальна підтримка, вища освіта, психологічна допомога

ЗМІСТ

ВСТУП.....	6
РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СОЦІАЛЬНОГО СУПРОВОДУ ЗДОБУВАЧІВ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНІМИ ПОТРЕБАМИ.....	9
1.1. Поняття та категорії здобувачів з особливими освітніми потребами...9	
1.2. Чинники, що впливають на навчання здобувачів з особливими освітніми потребами у закладах вищої освіти.....	17
1.3. Теоретичні підходи до соціального супроводу в освітньому середовищі..	25
Висновки до першого розділу.....	33
РОЗДІЛ 2. ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ СОЦІАЛЬНОГО СУПРОВОДУ ЗДОБУВАЧІВ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНІМИ ПОТРЕБАМИ.....	36
2.1. Дослідження потреб здобувачів з особливими освітніми потребами у закладі вищої освіти.....	36
2.2. Розробка та обґрунтування програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами у закладі вищої освіти.....	44
Висновки до другого розділу.....	47
РОЗДІЛ 3. ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОГРАМИ СОЦІАЛЬНОГО СУПРОВОДУ ТА АНАЛІЗ РЕЗУЛЬТАТІВ.....	49
3.1. Реалізація програми соціального супроводу у закладі вищої освіти.....	49
3.2. Аналіз ефективності впровадженої програми на основі отриманих результатів.....	54
Висновки до третього розділу.....	62
ВИСНОВКИ.....	64
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ЛІТЕРАТУРНИХ ДЖЕРЕЛ.....	66
ДОДАТКИ.....	75

ВСТУП

Актуальність. Інклюзивна освіта виступає одним із основних елементів сучасних реформ у системі освіти, орієнтуючись на реалізацію принципів рівності можливостей для всіх осіб, незалежно від їхніх психофізичних особливостей. У контексті вищої освіти цей напрям набуває особливого значення, оскільки потреби студентів з особливими освітніми потребами (ООП) часто не обмежуються лише навчальними аспектами, а включають також соціалізацію, психологічний супровід і інтеграцію в освітнє середовище, яке має забезпечити підтримку на всіх етапах їхньої академічної діяльності.

Система вищої освіти України на сучасному етапі переживає трансформацію, спрямовану на створення адаптованих умов для осіб з різними порушеннями, такими як сенсорні, інтелектуальні, опорно-рухові, мовленнєві та емоційно-поведінкові. Врахування цих потреб є важливим елементом не тільки фізичної доступності навчальних приміщень, але й організації цілісної та комплексної підтримки студентів з ООП. Успішна адаптація таких студентів до умов навчального процесу потребує інтеграції педагогічного, психологічного та соціального супроводу, що має бути спрямоване на забезпечення їх академічної успішності, соціальної інтеграції та емоційної стабільності.

Загострення проблеми соціально-психологічного супроводу здобувачів освіти з ООП у вищих навчальних закладах зумовлене кількома факторами. Серед них особливу увагу слід звернути на недостатній рівень підготовки педагогічного складу до роботи з такими студентами, що включає не тільки знання специфіки порушень, але й вміння надавати адекватну психологічну та соціальну підтримку. Крім того, суттєвим обмеженням є недостатня матеріально-технічна база для забезпечення доступу до навчальних ресурсів, а також відсутність розроблених і впроваджених механізмів системного соціально-психологічного супроводу.

Враховуючи ці обставини, дослідження проблеми організації соціального супроводу студентів з особливими освітніми потребами є важливим науковим завданням. Це дозволяє не тільки проаналізувати існуючі проблеми, але й запропонувати практичні рекомендації щодо удосконалення соціального супроводу вищих навчальних закладів, орієнтуючись на потреби цих студентів та створення сприятливого навчального середовища для їх успішної інтеграції в академічний процес.

Мета дослідження – теоретично обґрунтувати, розробити та експериментально перевірити ефективність програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами в умовах закладу вищої освіти.

Об’єкт дослідження – соціальний супровід студентів з особливими освітніми потребами у закладах вищої освіти.

Предмет дослідження – програма соціального супроводу студентів з особливими освітніми потребами у закладах вищої освіти.

Завдання дослідження:

1. Проаналізувати теоретичні засади соціально-психологічного супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами;
2. Визначити основні чинники, що впливають на успішність навчання та соціалізацію здобувачів з особливими освітніми потребами у вищих навчальних закладах;
3. Розробити програму соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами;
4. Провести експериментальну перевірку ефективності розробленої програми та оцінити її вплив на академічну успішність та психоемоційний стан студентів.

Методи дослідження:

- теоретичний аналіз наукової літератури з питань соціально-психологічного супроводу та інклюзивної освіти;

- емпіричні методи: анкетування та тестування студентів з ООП для оцінки їхніх потреб та рівня соціально-психологічної адаптації;
- експериментальний метод: розробка та впровадження програми соціального супроводу, аналіз її ефективності шляхом порівняння результатів експериментальної та контрольної груп;
- статистичні методи: аналіз зібраних даних, оцінка кореляцій між рівнем соціально-психологічної підтримки та навчальними досягненнями студентів.

Теоретична значущість дослідження полягає у поглибленні наукових уявлень про соціально-психологічний супровід здобувачів з особливими освітніми потребами в умовах закладу вищої освіти. У роботі систематизовано сучасні теоретичні підходи до організації інклюзивного освітнього середовища, визначено чинники, що впливають на ефективність навчання та соціалізації студентів з ООП, обґрунтовано роль соціального супроводу у забезпеченні їхньої адаптації та психологічного благополуччя. Отримані результати можуть стати основою для подальших наукових досліджень у сфері інклюзивної освіти та соціальної роботи.

Практична значущість дослідження полягає у розробці практичних рекомендацій щодо удосконалення системи соціально-психологічного супроводу студентів з особливими освітніми потребами у вищій школі. Запропонована програма підтримки може бути впроваджена в діяльність закладів вищої освіти для підвищення рівня соціальної адаптації, навчальної мотивації та психологічного комфорту здобувачів освіти. Результати дослідження можуть бути використані у роботі соціальних працівників, педагогів та психологів, а також для формування державних і освітніх політик у сфері інклюзивної освіти.

Структура роботи. Бакалаврська кваліфікаційна робота складається з трьох розділів, висновків до розділів, загальних висновків, списку використаних джерел та додатків.

РОЗДІЛ 1. ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ СОЦІАЛЬНОГО СУПРОВОДУ ЗДОБУВАЧІВ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ

1.1. Поняття та категорії здобувачів з особливими освітніми потребами

Сучасна інклюзивна освіта виступає як комплексна парадигма, що визначає не лише фундаментальні засади розвитку освітньої системи, а й формує концептуальне розуміння участі кожної особистості у соціальному просторі. Вона характеризується як система державних освітніх послуг, що ґрунтується на принципах недискримінації, поваги до багатоманітності людини та ефективного залучення всіх суб'єктів навчального процесу до спільної освітньої діяльності [12; с.3]. Організація інклюзивного простору в сучасних умовах спрямована на забезпечення повноцінного та рівноправного доступу здобувачів із особливими освітніми потребами до широкого спектру освітніх послуг, що є запорукою їх інтеграції у суспільне життя та соціальну активність [10].

Державна політика, реалізована через законодавчу базу, зокрема через положення Закону України «Про освіту», встановлює основні принципи та категорії, що регламентують права та специфічні потреби осіб з особливими освітніми потребами, визначаючи їх як осіб, які вимагають додаткової, як постійної, так і тимчасової підтримки в процесі навчання задля забезпечення їхнього конституційного права на освіту [47]. Для реалізації цього права створюється диференційований механізм організації навчального процесу, який передбачає функціонування вечірніх (змінних) шкіл, інклюзивних і спеціалізованих класів, а також організацію навчальних груп з очною, заочною та дистанційною формами навчання, що дозволяє адаптувати педагогічний процес до різноманітних потреб учнів.

Поняття здобувачів з особливими освітніми потребами є багатовимірним і охоплює як фізіологічні, так і психолого-соціальні аспекти,

що визначають індивідуальні особливості розвитку та потреби суб'єктів навчального процесу [13]. Цей термін інтерпретується не лише як характеристика особистості, що має певні відхилення від нормативних стандартів навчання, а й як комплексний феномен, який враховує взаємодію біологічних, психологічних, соціальних та культурних чинників, що впливають на процес засвоєння знань і розвиток компетентностей. У сучасній науковій літературі, зокрема в працях провідних соціальних педагогів та спеціалістів з інклюзивної освіти, концепція здобувачів з ООП розглядається як інструмент, що дозволяє структурувати педагогічну та соціальну допомогу, оптимізувати індивідуалізовані освітні стратегії та сприяти гармонійному включенню кожного учня до загального освітнього простору [35; с. 45].

Наукова класифікація осіб з особливими освітніми потребами базується на різноманітних критеріях, серед яких визначальне місце займають як види порушень (сенсорні, інтелектуальні, мовленнєві, емоційно-поведінкові, нейромоторні та інші комплексні порушення), так і ступінь їх вираженості, що впливає на якість освітнього процесу [13]. Зокрема, особи з сенсорними порушеннями, що охоплюють ураження зору чи слуху, характеризуються специфічною потребою у використанні допоміжних технологій та спеціалізованих методик навчання, спрямованих на компенсацію дефіцитних функцій [52; с. 152]. Водночас, здобувачі з порушеннями інтелектуального розвитку або з затримкою психічного розвитку вимагають розробки індивідуальних освітніх програм, які враховують не лише їхні когнітивні можливості, а й соціально-психологічний контекст. Особи з емоційними та поведінковими розладами потребують комплексного підходу, що інтегрує психологічну підтримку, соціальну адаптацію та корекційні методики, спрямовані на зниження ризику виникнення кризових ситуацій у навчальному середовищі [18]. Таким чином, категоризація здобувачів з ООП є результатом системного аналізу, який охоплює як медико-педагогічні, так і соціальні чинники, що впливають на індивідуальний розвиток дитини, і має за мету

створення умов для її максимально ефективного включення у навчальний процес.

Важливість диференціації категорій здобувачів з особливими освітніми потребами обумовлює необхідність розробки комплексних моделей підтримки, які передбачають не лише адаптацію навчальних програм, а й створення сприятливого психологічного та соціального середовища [17]. Сучасні освітні підходи ґрунтуються на принципах інтеграції та інклюзивності, що забезпечують рівні можливості для всіх дітей незалежно від їхніх особливих освітніх потреб. Для ефективної реалізації цих принципів важливо використовувати комплексні диференційовані моделі підтримки, які передбачають тісну співпрацю педагогів, соціальних працівників та психологів. У таблиці 1.1. представлено основні аспекти інтеграції та інклюзивності, їхні принципи та реалізаційні механізми.

Таблиця 1.1.

Принципи інтеграції та інклюзивності в освітньому процесі (джерело – узагальнено автором)

Принцип	Зміст	Механізми реалізації
Індивідуальний підхід	Врахування особливостей кожної дитини у навчальному процесі	Розробка індивідуальних освітніх програм, адаптація навчальних матеріалів
Співпраця міждисциплінарних фахівців	Взаємодія педагогів, соціальних працівників та психологів для всебічної підтримки учня	Створення команд супроводу, проведення спільних консультацій, індивідуальні плани підтримки
Гнучкість освітніх програм	Можливість адаптації навчальних планів	Варіативність навчального матеріалу, використання

	відповідно до потреб учнів	технологій дистанційного та змішаного навчання
Соціальна інклюзія	Створення сприятливого соціального середовища для дітей з особливими потребами	Організація спільних заходів, формування толерантного ставлення серед однолітків
Безперервний моніторинг та корекція	Оцінка ефективності застосованих методів та своєчасне внесення змін	Використання діагностичних методик, аналіз результатів, корекція навчальних стратегій

Запровадження принципів інтеграції та інклюзивності у сфері освіти сприяє створенню доступного та комфортного навчального середовища для всіх учасників освітнього процесу. Використання індивідуального підходу, міждисциплінарної співпраці та сучасних педагогічних технологій дозволяє максимально розкрити потенціал кожного учня та забезпечити його успішну соціалізацію. Важливою умовою ефективної реалізації цих принципів є безперервний моніторинг освітнього процесу та своєчасна корекція навчальних стратегій відповідно до індивідуальних потреб дітей [21].

Цей процес ґрунтується на системному підході, що включає аналіз потреб здобувача, оцінку його поточного рівня розвитку, а також врахування сімейного та соціального контексту, у якому відбувається його виховання. Дослідження у галузі інклюзивної освіти говорять про те, що інтегративна модель, побудована на принципах індивідуалізації та міждисциплінарної співпраці, сприяє не лише покращенню академічних результатів, а й формуванню високих соціальних компетенцій, що є критично важливими для успішної інтеграції в суспільство [1; с.12].

З соціально-практичної точки зору, розуміння поняття здобувачів з особливими освітніми потребами та їхньої класифікації має стратегічне

значення для розробки ефективних механізмів підтримки, що охоплюють не лише освітні аспекти, але й соціальну адаптацію, профілактику девіантної поведінки та сприяння самореалізації особистості. У цьому контексті діяльність соціальних працівників спрямована на забезпечення комплексної допомоги, яка враховує індивідуальні потреби учнів, їхню взаємодію із педагогічними колективами та родинami, а також включення в соціум через систему підтримки, що базується на принципах гуманізму та соціальної справедливості [21]. Отже, концептуалізація категорій здобувачів з ООП стає основою для формування адаптивних моделей навчання, які дозволяють врахувати специфіку кожного випадку, створити умови для максимальної реалізації потенціалу кожної дитини та забезпечити інтеграцію в сучасне суспільство з високим рівнем освітньої та соціальної інклюзії.

Відповідно до положень Закону України «Про освіту», поняття «особа з особливими освітніми потребами» визначається як індивідуум, котрий потребує надання додаткової підтримки – як постійної, так і тимчасової – протягом освітнього процесу задля забезпечення реалізації його права на освіту [47]. Вищезазначений підхід ґрунтується на принципах інклюзивної освіти, що передбачають розробку і впровадження адаптивних педагогічних стратегій, спрямованих на подолання індивідуальних бар'єрів у навчанні, а також на створення умов, які дозволяють кожному учню максимально реалізувати свій потенціал. Забезпечення додаткової підтримки включає застосування індивідуалізованих методик навчання, використання спеціалізованих технологій і ресурсів, а також інтеграцію міждисциплінарних підходів для врахування комплексних особливостей розвитку суб'єкта освіти, що є критично важливим для формування умов рівного доступу до знань і соціальної інтеграції [48].

До прикладу, процедура зарахування дітей із особливими освітніми потребами до навчальних закладів здійснюється за встановленими нормативними процедурами, що передбачають проведення адміністративних заходів до початку навчального року з урахуванням територіальної

приналежності та оформлення відповідних документів. Згідно з чинним законодавством, зарахування здійснюється на підставі заяви, поданої одним із батьків дитини або дійсною повнолітньою особою, яка має намір здобувати освіту, що дозволяє забезпечити своєчасну та обґрунтовану інтеграцію здобувачів з особливими освітніми потребами до навчального процесу [47]. Аналогічний підхід застосовується і щодо зарахування до спеціалізованих освітніх закладів, а також при вирішенні питань щодо відрахування чи переведення до інших установ, що здійснюється з урахуванням індивідуальних особливостей розвитку, стану здоров'я та специфічних освітніх потреб кожного здобувача [39]. Тому комплексний індивідуалізований підхід дозволяє оптимізувати педагогічний супровід та адаптувати навчальний процес відповідно до потреб дитини.

З метою удосконалення даних процедур затверджено спеціалізований нормативний документ, який детально регламентує критерії та механізми відбору, забезпечуючи системний аналіз освітніх потреб здобувачів. Документ враховує особливості осіб із порушеннями слуху, зору, тяжкими системними мовленнєвими розладами, а також осіб із значними порушеннями опорно-рухового апарату, які можуть поєднуватись із інтелектуальними або іншими порушеннями розвитку [40]. Особлива увага приділяється особам із комбінованими сенсорними вадами, розладами спектру аутизму, синдромом Дауна та тим, хто згідно з індивідуальною програмою реабілітації потребує спеціалізованого супроводу, проте здатний успішно інтегруватись у загальний дитячий колектив згідно з рекомендованим лікарями режимом. Така диференціація дозволяє не лише забезпечити належний рівень підтримки кожного здобувача, але й створити умови для максимальної реалізації їхнього потенціалу в умовах інклюзивної освіти [40].

Кабінетом Міністрів України розроблено проект постанови, що встановлює перелік категорій осіб з особливими освітніми потребами із дещо відмінною класифікацією, спрямованою на більш глибокий аналіз потреб суб'єктів освітнього процесу. У цьому документі запропоновано розглядати

дітей із порушеннями зору, слуху та опорно-рухового апарату, а також дітей, у яких зафіксовано хвороби нервової системи, затримку психічного розвитку, інтелектуальні порушення та складні мовленнєві розлади, зокрема з симптомами дислексії [42]. Окрім цього, акцент зроблено на аналізі дітей з іншими складними порушеннями розвитку, серед яких виділено розлади спектру аутизму. Застосування даної класифікації дозволяє забезпечити більш диференційований підхід до визначення потреб кожного здобувача та оптимізації педагогічних стратегій.

Особлива увага приділяється і питанням медичного супроводу в освітньому процесі. Документ охоплює категорії осіб, яким встановлено електрокардіостимулятор або інший електронний імплантат чи пристрій, що свідчить про необхідність спеціалізованого медичного та педагогічного нагляду. Встановлено, що окремі категорії учнів визначаються на основі наявності захворювань, які можуть створювати перешкоди для проходження зовнішнього незалежного оцінювання, відповідно до узгоджених положень Міністерства освіти та Міністерства охорони здоров'я. З огляду на ці аспекти, до уваги беруть і групи осіб, які потребують постійного медичного нагляду або періодичного проведення індивідуальних медичних процедур для забезпечення життєдіяльності та контролю за станом здоров'я, що обґрунтовує створення спеціалізованих умов у закладах загальної середньої освіти, зокрема санаторного типу [42].

Проект постанови передбачає включення до переліку осіб, які здобувають спеціалізовану освіту або можуть прискорено опановувати зміст навчальних предметів одного чи декількох класів або освітніх рівнів, а також осіб, які здобувають повну загальну середню освіту мовою, що не належить до слов'янської групи, або базову чи профільну освіту мовою корінних народів. Такий підхід свідчить про необхідність адаптації освітніх програм до мовних та культурних потреб окремих суб'єктів, що дозволяє забезпечити рівні умови для здобуття знань у мультикультурному середовищі [43].

У науковій літературі також представлено альтернативні підходи до класифікації дітей з особливими освітніми потребами. Наприклад, дослідники В. Лапшин та Б. Пузанов акцентують увагу на типології порушень, яка включає сенсорні порушення (зору та слуху), інтелектуальні порушення (розумова відсталість та затримка психічного розвитку), мовленнєві розлади, а також комплексні комбіновані порушення, що супроводжуються дисгармонійним розвитком [1; с.5].

У свою чергу, науковці Т. Власова та М. Певзнер пропонують групування дітей за характером порушень, розмежовуючи їх на групи, пов'язані з ураженням центральної нервової системи, функціональною незрілістю ЦНС та порушеннями, обумовленими деприваційними ситуаціями, що дозволяє комплексно оцінити особливості розвитку кожного учня та розробити індивідуалізовані програми корекції й підтримки [1].

Класифікація, запропонована ЮНЕСКО, виділяє низку категорій осіб з особливими освітніми потребами, що відображають широкий спектр порушень і розладів, здатних вплинути на якість та ефективність навчального процесу. Серед основних категорій визначено дітей з емоційними та поведінковими порушеннями, розладами мови та спілкування, із затримкою або обмеженням інтелектуального розвитку, а також дітей з фізичними та нейромоторними порушеннями, з порушеннями зору та слуху, і тих, хто стикається з труднощами у навчанні [53]. До цього базового переліку додаються соціальні чинники, які створюють додатковий ризик для виключення дітей з освітнього процесу, зокрема проблематика дітей, які проживають на вулиці, виростають у несприятливому середовищі, страждають на СНІД, належать до етнічних меншин або мають поведінкові порушення. Наукові дослідження вказують на те, що саме проблематика дітей у контексті особливих освітніх потреб привертає найбільшу увагу, оскільки на ранніх етапах розвитку формуються основні когнітивні, соціальні та емоційні компетенції, що визначають подальший життєвий шлях особистості [50].

Усі перелічені категорії характеризуються специфічними освітніми труднощами, що зумовлені як характером, так і ступенем вираженості їхніх порушень, що впливає на процес здобуття освіти та результати навчання в конкретному навчальному році. Рівень підтримки в освітньому процесі, який реалізується в інклюзивних класах чи групах, визначається як обсяг тимчасової або постійної допомоги, що надається учням з особливими освітніми потребами з урахуванням їхніх індивідуальних вимог та специфіки освітніх труднощів. Залежно від ступеня вираженості цих труднощів формується система підтримки, спрямована на забезпечення оптимальних умов для навчання та соціальної інтеграції кожної дитини з особливими освітніми потребами, що є ключовим завданням сучасної педагогічної та соціальної політики у сфері інклюзивної освіти.

1.2. Чинники, що впливають на навчання здобувачів з особливими освітніми потребами у закладах вищої освіти

Інклюзивна освіта є ключовим напрямом реформування сучасної освітньої системи, що ґрунтується на принципах рівного доступу до якісного навчання для всіх дітей, незалежно від їхніх психофізичних особливостей, стану здоров'я чи рівня інтелектуального розвитку. В умовах сучасного соціокультурного простору освіта розглядається не лише як засіб передачі знань, а й як інструмент соціалізації, що сприяє розвитку особистості, інтеграції у суспільне життя та формуванню компетентностей, необхідних для подальшої самореалізації [13]. Особливого значення набуває забезпечення рівних освітніх можливостей для всіх дітей, включаючи осіб з особливими освітніми потребами, шляхом створення адаптованого навчального середовища, яке враховує індивідуальні можливості кожного учня.

Реформування освітньої системи у напрямі інклюзії є відповіддю на глобальні тенденції розвитку соціальної політики, що базуються на принципах недискримінації, рівноправності та забезпечення прав людини. Визначені

міжнародними організаціями, такими як ЮНЕСКО та ЮНІСЕФ, підходи до інклюзивного навчання передбачають зміну традиційної освітньої парадигми та перехід до моделі, в якій у центрі уваги перебуває потреба кожної дитини у доступній та якісній освіті. Водночас, це вимагає не лише структурних змін в освітньому процесі, але й комплексної трансформації педагогічних підходів, методик навчання та механізмів соціальної підтримки, що забезпечують адаптацію освітнього простору до індивідуальних особливостей учнів [53].

Інклюзивна освіта є не лише освітньою, а й соціальною категорією, що відображає рівень гуманізації суспільства та його готовність до інтеграції осіб з особливими потребами у всі сфери громадського життя. Запровадження інклюзії в освітній процес передбачає зміну підходів до організації навчального середовища, що має бути гнучким, відкритим та чутливим до різноманіття учнівських потреб. Одним із основних завдань інклюзивної освіти є створення умов для розвитку особистісного потенціалу кожної дитини, формування толерантного ставлення до різноманітності та забезпечення соціальної інтеграції [14; с.120].

Дослідження, проведені у багатьох країнах світу, підтверджують, що навчання дітей з різними освітніми потребами в спільному освітньому просторі сприяє не лише їхньому когнітивному розвитку, але й формуванню соціальних навичок, необхідних для успішної адаптації у суспільстві. Зокрема, спостерігається позитивний вплив інклюзивного навчання на розвиток емоційного інтелекту, комунікативних здібностей та формування навичок співпраці, що є важливими чинниками соціалізації. Інклюзія сприяє руйнуванню стереотипів щодо дітей з особливими потребами, змінюючи ставлення суспільства до їхньої участі у різних сферах життя.

Разом із тим, ефективне впровадження інклюзивної освіти потребує комплексного підходу, що включає не лише зміни у навчальних програмах, а й підготовку педагогічних кадрів, розробку адаптивних методик навчання, застосування спеціалізованих освітніх технологій та створення системи соціально-психологічної підтримки. Важливим аспектом є взаємодія

педагогів, батьків та фахівців соціальної роботи, які спільно працюють над розробкою індивідуальних освітніх траєкторій, що враховують особливості розвитку, рівень підготовленості та потреби кожного учня [15; с. 2].

Запровадження інклюзії в освітній процес України є складним, але необхідним етапом розвитку національної освітньої системи, що відповідає сучасним тенденціям соціальної політики та міжнародним стандартам у сфері забезпечення прав людини [10]. Інклюзивна освіта є важливим індикатором демократичності суспільства, його готовності до прийняття різноманіття та створення рівних можливостей для всіх громадян незалежно від їхніх фізичних, психічних чи когнітивних особливостей. У цьому контексті необхідно формувати суспільну культуру толерантності, розширювати освітні можливості для дітей з особливими потребами та забезпечувати їхню повноцінну інтеграцію у всі сфери соціального життя.

Дослідники, аналізуючи історію розвитку освіти осіб з особливими освітніми потребами (ООП), зазначають, що цей процес супроводжувався значними труднощами і супротивом, що, в свою чергу, спричиняло неоднозначні результати на рівні різних держав та різних історичних етапів. Один з основних чинників, який визначав прогрес або уповільнення розвитку цієї галузі, полягав у соціально-культурних, економічних та політичних умовах, які в різні періоди мали різний характер і вплив на формування освітніх програм для людей з ООП [38]. Зокрема, часто це залежало від того, наскільки глибоко суспільство визнавало необхідність створення інклюзивної освіти та підтримки різноманітних категорій студентів, що потребують спеціальних умов навчання.

Оскільки освіта осіб з особливими потребами не є лише освітнім питанням, а також соціальним і культурним феноменом, то вона піддається впливу широкого спектру чинників. Науковці виділяють такі фактори, як політична воля держави, економічна ситуація, культурні традиції та соціальні уявлення про людей з інвалідністю чи особливими потребами, а також зміни в глобальних соціальних тенденціях [8]. Ці чинники можуть як прискорювати,

так і гальмувати розвиток цієї галузі, залежно від того, наскільки країна готова інвестувати в створення інклюзивної освіти.

Тенденції розвитку освіти осіб з ООП у світовому масштабі нерідко змінювалися залежно від суспільних переконань, наукових досягнень у сфері педагогіки та психології, а також від міжнародних зобов'язань країн щодо прав людини. Зокрема, останні десятиліття стали свідками значних змін у політиці в напрямку інклюзивної освіти завдяки популяризації міжнародних стандартів і рекомендацій, зокрема від таких організацій як ЮНЕСКО та ЮНІСЕФ. Одним із важливих етапів у становленні інклюзивної освіти стало визнання права осіб з особливими потребами на рівний доступ до якісної освіти.

Необхідність розробки ефективної педагогічної допомоги для студентів з ООП передбачає не лише вдосконалення навчальних програм і матеріалів, але й підготовку педагогічних кадрів, які зможуть працювати з цією категорією студентів. Проблема полягає в тому, що для належної підготовки педагогів для роботи з особами з ООП потрібна глибока переробка традиційних навчальних програм вчителів і викладачів. У багатьох країнах, зокрема в Україні, існує значний дефіцит підготовлених фахівців у цій сфері, що впливає на якість інклюзивної освіти.

Недостатня кількість ґрунтовних компаративних досліджень, які б порівнювали досвід різних країн у питаннях розвитку освіти для осіб з ООП та підготовки відповідних педагогічних кадрів, веде до інформаційного вакууму. Це, в свою чергу, сприяє ухваленню помилкових рішень на рівні політики та освітніх реформ, що можуть негативно вплинути на реалізацію інклюзивних ініціатив. Відсутність цілісного підходу до аналізу досвіду та специфіки впровадження інклюзивної освіти в різних країнах ускладнює визначення оптимальних моделей для різних освітніх систем. Проблеми, з якими стикаються різні країни, часто є схожими, але кожна країна має власний контекст, що вимагає специфічних рішень [38].

Тому важливо здійснити ґрунтовне вивчення й аналіз чинників, що лежать в основі розвитку інклюзивної освіти в різних країнах, а також

дослідження процесів підготовки педагогічних кадрів для роботи з цими студентами. Компаративні дослідження в цьому напрямку дозволять виявити спільні тенденції та ключові проблеми, з якими стикаються країни, що прагнуть реалізувати ефективну інклюзивну освіту. Вивчення цих аспектів дозволить виявити успішні практики, які можуть бути адаптовані до українських реалій, що важливо для подальшої розбудови інклюзивної освіти в нашій країні.

Проблема інклюзивної освіти знаходиться в центрі робіт багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців: А. Dyson, А. Millward, С. Clarke, D. Mitchell, S. Robson, Т. Loreman, Л. Даниленко, А. Колупаєва, Н. Купустин, Ю. Найда, ін. Аналіз джерел дозволяє стверджувати, що проблема інтеграції студентів з обмеженими можливостями в загальноосвітній простір актуальна та багатогранна, що зумовлює необхідність її подальшої розробки, зокрема щодо організації навчального процесу в інклюзивних групах закладів вищої освіти. Це питання частково розглянуто у працях та дослідженнях таких українських вчених і науковців, як: Г. Бойко, А. Кісляк, К. Кольченко, С. Місяк, П. Таланчук, В. Шиян та ін. Слід зауважити, що напрацювання наших вчених ґрунтуються здебільшого на основі великого зарубіжного досвіду у доктрині інклюзивної освіти.

Саме ці праці були проаналізовані під час узагальнення чинників, що впливають на навчання здобувачів з особливими освітніми потребами, які можна поділити на індивідуальні, організаційні та соціальні, а також законодавчі та фінансові. Усі ці фактори взаємопов'язані та мають вплив на результативність освітнього процесу

Психофізичні характеристики здобувачів з особливими освітніми потребами визначають основні напрямки навчальної діяльності, необхідність застосування спеціалізованих методик та технологій. Здоров'я здобувачів та їх фізичний стан можуть суттєво змінювати вимоги до навчального процесу. Наприклад, здобувачі з порушеннями слуху потребують використання спеціального технічного обладнання, таких як слухові апарати або інші

системи для полегшення комунікації. здобувачі з порушеннями зору потребують адаптованих навчальних матеріалів, таких як шрифти Брайля, або спеціалізоване програмне забезпечення для читання та обробки текстів. Особи з обмеженими руховими можливостями можуть потребувати спеціальних засобів пересування та пристосованих навчальних приміщень. Кожна з цих категорій має свої специфічні вимоги, які необхідно враховувати при розробці програм та навчальних планів [24].

Варто зазначити, що психоемотивний стан здобувачів з особливими потребами має велике значення для їхнього навчання. Такі особи можуть бути схильні до підвищеної тривожності, стресових реакцій, депресії або ізоляції. Особливу увагу потрібно приділяти психологічній підтримці, що включає як індивідуальні консультації, так і групову терапію для зменшення негативного впливу емоційного стану на навчальний процес. Психологічні служби в навчальних закладах мають бути підготовлені до роботи з такими студентами, пропонуючи спеціалізовану допомогу та адаптовані методи соціалізації.

Індивідуальні освітні потреби студентів є ще одним ключовим чинником. Всі здобувачі з особливими освітніми потребами мають різноманітні вимоги до навчального процесу, залежно від характеру їхніх обмежень [23]. Для ефективного навчання необхідно розробляти індивідуальні навчальні плани, що враховують специфіку навчальних потреб кожного студента. Такий аспект стосується не лише адаптації навчальних матеріалів, а й організації взаємодії з викладачами, використання спеціалізованих навчальних програм та інструментів. Важливою складовою індивідуального підходу є використання технічних засобів, таких як адаптоване програмне забезпечення, а також методичних розробок, спрямованих на підтримку особливих потреб студентів.

Важливою складовою навчання студентів з особливими освітніми потребами є організація навчального середовища та наявність відповідної інфраструктури. Фізична доступність приміщень навчальних закладів для людей з обмеженими можливостями має першочергове значення для їхньої

інтеграції в освітній процес. Наявність пандусів, ліфтів, спеціалізованих туалетів, а також відповідне облаштування аудиторій для студентів на візках – це лише частина того, що має бути враховано при організації інклюзивного навчального простору [23]. Університети мають забезпечити доступ студентів з порушеннями зору до спеціалізованих комп'ютерних класів та бібліотек з пристосованими умовами для роботи з інформаційними матеріалами. Окрім фізичної доступності, важливим аспектом є також організація спеціалізованих курсів, які можуть задовольнити потреби студентів з різними видами обмежень. Наприклад, створення онлайн-ресурсів або інтерактивних платформ, що дозволяють студентам з обмеженими можливостями доступ до навчальних матеріалів у зручний час [5; с. 13].

Педагоги, які працюють з цією категорією студентів, повинні мати відповідну підготовку та досвід роботи в інклюзивному навчальному середовищі. Вони повинні бути ознайомлені з основами адаптації навчальних методів, використанням спеціалізованих технологій та засобів навчання, а також володіти навичками індивідуального підходу до кожного студента [2]. Для цього необхідна підготовка викладачів через спеціалізовані курси, тренінги та семінари, що стосуються роботи з інклюзивними групами. Університети мають сприяти розвитку навичок роботи з різними типами студентів, щоб забезпечити ефективну взаємодію в рамках навчального процесу [17].

Соціальна підтримка студентів з особливими освітніми потребами включає в себе як соціальні послуги, так і підтримку від одногрупників та викладачів. Важливою складовою є створення відповідних умов для розвитку соціальних зв'язків серед студентів, участь у різних позаурочних заходах, клубах та організаціях. Студенти з обмеженими можливостями часто стикаються з труднощами адаптації до нового середовища через відсутність досвіду соціалізації [14]. Тому, інклюзивні університети повинні забезпечувати підтримку у формі соціальних груп, тренінгів для студентів і

викладачів, сприяючи формуванню позитивного ставлення до людей з особливими потребами.

Законодавчі та нормативні умови є основою для створення інклюзивного навчального середовища. В Україні законодавство, яке визначає права та обов'язки студентів з особливими потребами, має забезпечувати доступність вищої освіти для цієї категорії осіб. Враховуючи важливість інклюзивної освіти, університети повинні дотримуватись відповідних стандартів і норм, що визначають права студентів з обмеженими можливостями на рівний доступ до освіти. Прийняття законодавчих актів, спрямованих на підтримку інклюзивної освіти, а також впровадження конкретних програм для таких студентів є необхідною умовою для подальшого розвитку інклюзивного освітнього процесу [17].

Фінансові ресурси є важливим чинником для забезпечення ефективного навчання студентів з особливими освітніми потребами. Витрати на спеціалізоване обладнання, підготовку викладачів, організацію адаптованих навчальних матеріалів та соціальну підтримку студентів вимагають значних коштів. Тому необхідно розробляти програми фінансування для підтримки інклюзивної освіти, залучати державні та приватні кошти для розвитку інфраструктури та технологій, що підтримують навчання студентів з особливими потребами.

Таким чином, для ефективної інтеграції студентів з особливими освітніми потребами у вищу освіту необхідно враховувати низку чинників, серед яких найбільш важливими є психофізичні характеристики студентів, індивідуальні освітні потреби, організаційні умови навчання, кваліфікація педагогів, соціальна підтримка та відповідне законодавче і фінансове забезпечення. Тільки у разі комплексного підходу до вирішення цих питань можна забезпечити реальний доступ до якісної освіти для всіх студентів, незалежно від їхніх фізичних або психоемоційних обмежень.

1.3. Теоретичні підходи до соціального супроводу в освітньому середовищі

Система соціального супроводу в освіті є важливою складовою процесу інклюзивної освіти, яка передбачає створення умов для навчання і соціалізації всіх дітей, включаючи дітей з особливими освітніми потребами. Проблема соціального супроводу інтегрованого навчання ще не отримала достатньої уваги в наукових дослідженнях, і потребує комплексного теоретичного і практичного розроблення. Однією з основних причин недостатнього розвитку цієї сфери є те, що в Україні впродовж тривалого часу соціальна інклюзія людей з особливими потребами була недостатньо поширена, а суспільство не було готове до відкритого обговорення цих проблем [2].

Проте, у останні роки спостерігається позитивна тенденція до змін в ставленні до людей з особливими потребами, що знаходить своє відображення в освітній системі [12; с. 2]. Зокрема, проблема забезпечення рівних можливостей для навчання дітей з особливими потребами стає важливою складовою частиною процесу реформування національної освіти. Інклюзивна освіта, як концепція, спрямована на інтеграцію таких дітей у загальний освітній процес, потребує створення сприятливих умов для їхнього розвитку та навчання, включаючи соціальний супровід.

Основними чинниками, що визначають потребу в соціальному супроводі, є соціокультурні, психологічні та освітні умови, в яких навчаються діти з особливими потребами. Важливою складовою є матеріально-технічне забезпечення освітніх закладів, яке включає створення безбар'єрного середовища, оснащення навчальних приміщень спеціальними засобами для людей з інвалідністю, а також наявність достатньої кількості кваліфікованих соціальних працівників, готових працювати з цією категорією учнів [6].

Важливим аспектом є адаптація навчального процесу до потреб здюювачів з особливими освітніми потребами, що передбачає розробку та впровадження індивідуальних навчальних планів, використання

альтернативних форм навчання, таких як модульне та дистанційне навчання, що дозволяють забезпечити більш гнучкий та ефективний підхід до навчання осіб з обмеженими можливостями. У цьому контексті соціальний супровід має на меті не тільки допомогу в освоєнні навчального матеріалу, а й надання психологічної та емоційної підтримки, сприяння соціальній адаптації студентів у колективі та розвитку їхніх соціальних навичок [9].

Запровадження системи соціального супроводу є важливою умовою для успішної інтеграції осіб з особливими потребами в освітнє середовище. Це передбачає створення цілісної моделі супроводу, яка включає різні форми та методи роботи з цією категорією студентів. Однією з найбільш ефективних форм є створення інклюзивних груп, в яких студенти з особливими освітніми потребами навчаються разом з іншими студентами, що дозволяє їм отримувати не лише академічні знання, а й розвивати соціальні навички через взаємодію з однолітками [23]. У таких умовах особливу роль відіграє робота соціальних працівників та психологів, які здійснюють підтримку, надають рекомендації, сприяють створенню умов для успішного навчання та розвитку кожного студента.

Незважаючи на певні труднощі, такі як обмежене фінансування, недостатнє матеріально-технічне забезпечення та відсутність достатньої кількості фахівців, важливо відзначити, що в останні роки в Україні спостерігається значний прогрес у розвитку інклюзивної освіти. Зокрема, багато закладів вищої освіти почали впроваджувати інклюзивні програми, адаптувати навчальний процес і створювати умови для ефективної соціалізації осіб з особливими потребами [4].

Отже, на даному етапі соціальний супровід є ключовим елементом для реалізації принципів інклюзивної освіти в Україні. Він включає не тільки забезпечення фізичного доступу до навчальних закладів, але й надання всебічної підтримки для повноцінної соціалізації та інтеграції студентів з особливими потребами в суспільство. Розвиток цього напрямку потребує комплексного підходу, що включає зміну соціальних стереотипів, розширення

можливостей для навчання та розвитку осіб з обмеженими можливостями, а також подальше вдосконалення соціальних технологій для забезпечення ефективного супроводу цього процесу [31].

У сучасному світі питання соціальної інклюзії та підтримки людей з особливими потребами набуває великого значення. Це стосується не тільки загального доступу до послуг, а й створення необхідних умов для ефективного навчання та соціалізації. У цьому контексті соціальний супровід в освіті набуває особливого значення як нова освітня технологія, яка спрямована на забезпечення всебічної підтримки дітей та молоді з особливими освітніми потребами. Основні аспекти концепції супроводу представлені на рис. 1.1.

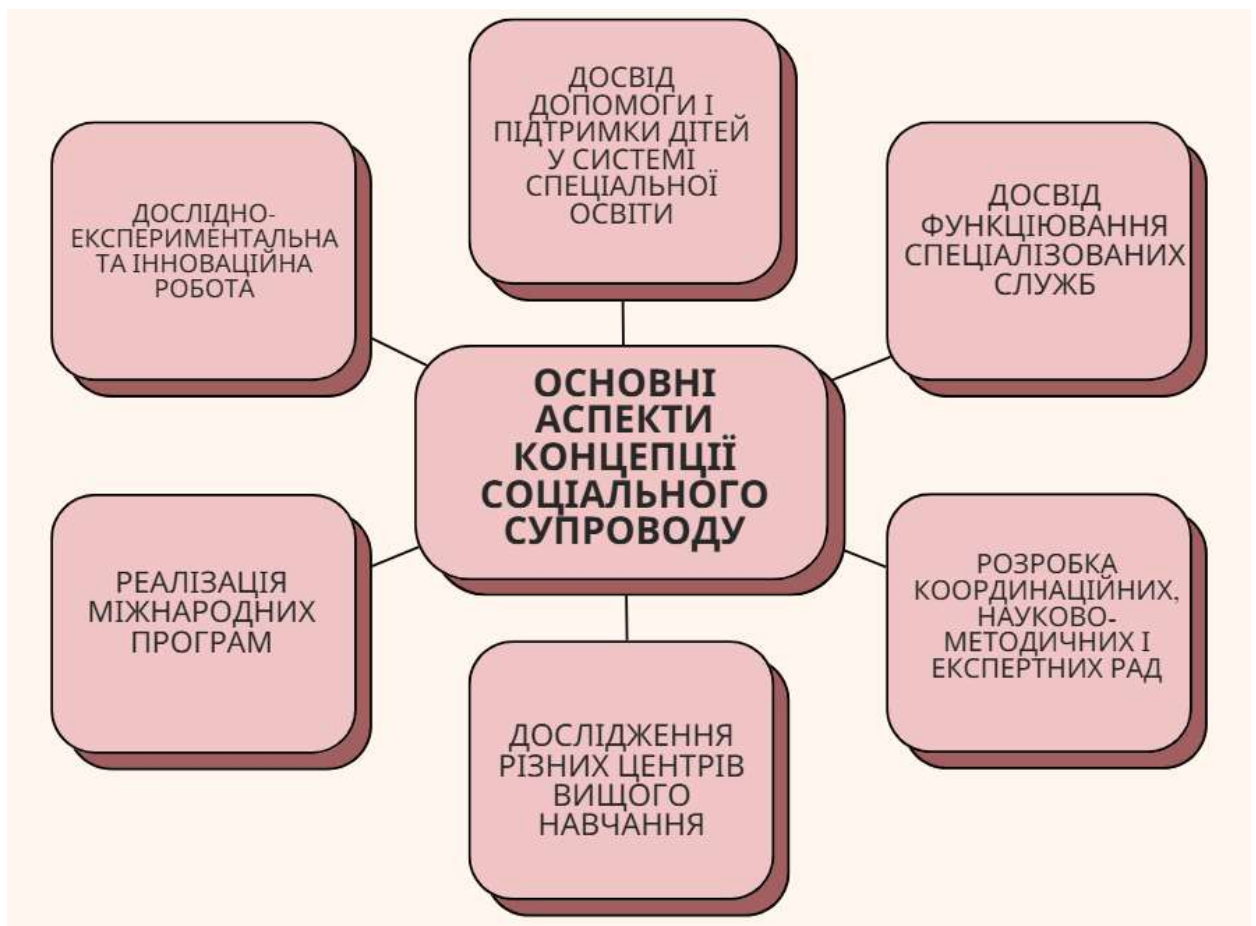

Рис. 1.1. Основні концепції соціального супроводу

Концепція соціального супроводу як нова освітня технологія передбачає створення багатокомпонентної моделі, що поєднує досвід і знання, набуті у системі спеціальної освіти, з інноваційними підходами та міжнародними практиками. Вона має на меті забезпечити рівні можливості для навчання і

розвитку осіб з особливими потребами, створюючи сприятливе середовище для їхнього навчання, соціалізації та подальшої інтеграції у суспільство. Успішна реалізація цієї концепції потребує комплексного підходу, координації з різними фахівцями та організаціями, а також постійного оновлення та адаптації освітніх і соціальних технологій.

Фундаментом для формування теорії та практики соціального супроводу є системно-орієнтований підхід, відповідно до якого розвиток розглядається як вибір і засвоєння інновацій. Кожна ситуація вибору створює множину варіантів вирішення, що опосередковані певним полем розвитку. Соціальний супровід, у свою чергу, може бути визначений як допомога суб'єкту розвитку в формуванні орієнтовного поля, за вибір і реалізацію якого відповідає сам суб'єкт [4].

Основним положенням системно-орієнтованого підходу є пріоритет використання внутрішнього потенціалу суб'єкта розвитку — тобто право суб'єкта самостійно приймати рішення і нести за них відповідальність. Однак для ефективного здійснення права вільного вибору різних альтернатив розвитку необхідно навчити людину робити вибір, допомогти їй розібратися в сутності проблемної ситуації. З огляду на це, соціальний супровід розуміється як метод, що забезпечує створення умов для прийняття суб'єктами оптимальних рішень у різних ситуаціях життєвого вибору. Це просте визначення: соціальний супровід — це допомога суб'єкту в прийнятті рішень у складних ситуаціях життєвого вибору [1].

Метод соціального супроводу не є простою формою допомоги. Він передбачає підтримку, в основі якої лежить максимальна свобода та відповідальність суб'єкта розвитку за вибір варіанту вирішення актуальної проблеми. Таким чином, заміна термінів «допомога» та «забезпечення» на термін «супровід» дає змогу більш точно передати сутність явища. Якщо розглядати соціальний супровід як «забезпечення», тоді він виступає як метод, що створює умови для прийняття оптимальних рішень у різних ситуаціях життєвого вибору. Якщо ж розглядати супровід як «допомогу», тоді це буде

процес, що включає сукупність послідовних дій, спрямованих на допомогу у визначенні рішення і надання відповідальності за його реалізацію.

Між методом і процесом соціального супроводу існує певний зв'язок. Метод соціального супроводу можна визначити як практичне здійснення процесу супроводу, що базується на єдності чотирьох основних функцій:

- діагностика проблеми, що виникла;
- інформування про проблему та шляхи її вирішення;
- консультування на етапі прийняття рішення і розроблення плану вирішення проблеми;
- первинна допомога на етапі реалізації плану вирішення проблеми.

Ці функції забезпечують систематичну і комплексну підтримку суб'єкта на всіх етапах прийняття і реалізації рішень.

Особливість соціального супроводу полягає в тому, що його основою є процес взаємодії між працівником супроводу і людиною з особливими потребами, результатом якого є рішення і дії, що ведуть до прогресу в розвитку особистості. Важливо зазначити, що носієм проблеми розвитку є не тільки сама людина з вадами, але й її середовище: батьки, викладачі, соціальні працівники тощо. Це становить основну ідею теорії соціального супроводу [16].

Працівник соціального супроводу повинен володіти знаннями, що охоплюють особливості його взаємодії з особами з особливими потребами та їхнім найближчим оточенням: батьками, вчителями, соціальними працівниками. Ці знання та вміння є мотиваційним компонентом готовності до здійснення супроводу в освітньому та соціальному середовищах [32; с. 55].

Професійно-педагогічні знання соціального працівника у сфері соціального супроводу осіб з особливими потребами складаються з методологічних, теоретичних і методичних знань.

Методологічні та теоретичні знання включають:

- сучасні проблеми людей з особливими потребами в суспільстві, їхні особливості;
- роль педагогічного середовища і батьків у вихованні та розвитку осіб з особливими потребами;
- особливості виховання і соціалізації осіб з вадами, особливості виховання в колективі;
- основи етики роботи з цією категорією осіб, основи конфліктології та спілкування;
- права і потреби людей з особливими потребами, права та обов'язки учасників соціального процесу.

Знання цих аспектів забезпечують не лише професійну компетентність соціального працівника, але й ефективну підтримку та розвиток осіб з особливими потребами, сприяючи їхній інтеграції в соціум і соціальне середовище.

Соціальний супровід в освітньому середовищі є надзвичайно важливою складовою сучасної системи освіти, зокрема у контексті інтеграції дітей з особливими потребами. Визначення та реалізація ефективних підходів до соціального супроводу сприяють не тільки адаптації дітей у навчальному процесі, але й їхньому особистісному розвитку, соціалізації та інтеграції в суспільство. У зв'язку з цим соціальний супровід виступає як потужний інструмент для забезпечення рівних можливостей у навчанні та розвитку, а також для подолання соціальних бар'єрів, з якими стикаються діти з особливими потребами [35].

У рамках соціального супроводу важливим є застосування різних теоретичних підходів, кожен з яких надає свої засади для формування методів і практик, спрямованих на підтримку учнів, що мають особливі освітні потреби. Перш за все, системно-орієнтований підхід є базовим для розуміння соціального супроводу, оскільки він розглядає процес супроводу як частину більшої системи взаємодій і взаємозв'язків, що включають в себе не тільки

саму дитину, а й педагогічну спільноту, соціальних працівників, батьків, суспільство в цілому. Оскільки кожна ситуація розвитку є унікальною, то і підхід до супроводу потребує гнучкості та врахування індивідуальних особливостей учнів.

Згідно з системно-орієнтованим підходом, соціальний супровід є процесом інтеграції дитини в освітнє середовище з урахуванням її індивідуальних потреб, фізичних та психологічних характеристик. Система супроводу включає в себе як елементи соціальної роботи, так і педагогічної діяльності, де важливою є співпраця між різними учасниками цього процесу. Це дозволяє створити умови для розвитку і адаптації дитини, а також для подолання тих соціальних бар'єрів, які можуть виникати в процесі навчання.

Важливим аспектом системно-орієнтованого підходу є акцент на розвитку особистості через оптимальне поєднання зовнішньої допомоги та внутрішнього потенціалу дитини [16]. У цьому контексті соціальний працівник та педагог виконують роль не лише супроводжуючих осіб, а й посередників, які допомагають дитині зрозуміти і усвідомити свої можливості, вибирати шляхи для розвитку та втілювати свої рішення в реальність. Система соціального супроводу має бути настільки адаптованою, щоб вона не обмежувала свободи дитини, але водночас надавала необхідну підтримку в прийнятті рішень і розв'язанні складних життєвих ситуацій.

Підхід, орієнтований на участь, являє собою важливий напрямок соціального супроводу, який підкреслює необхідність активної участі дитини в процесах її соціалізації та розвитку. Важливим є не лише надання підтримки з боку дорослих, але й стимулювання дитини до активного включення в освітній процес, навчання приймати рішення і відповідати за їх наслідки [21]. Застосування цього підходу передбачає, що соціальний працівник і педагог повинні навчити дитину розуміти ситуації життєвого вибору, допомогти їй визначитися з варіантами вирішення проблем, зберігаючи при цьому її автономність. Такий підхід є важливим для розвитку в дитини самостійності, впевненості в собі та відповідальності.

У цьому контексті соціальний супровід, орієнтований на участь, можна розглядати як процес взаємодії, який забезпечує дитині можливість активно брати участь у формуванні свого життєвого шляху. Водночас соціальний працівник має забезпечити створення умов, які сприятимуть розвитку навичок самовизначення та самореалізації дитини, її здатності до самостійних рішень та рішучих дій. Цей підхід також передбачає акцент на розвитку не тільки інтелектуальних здібностей, але й соціальних навичок, емоційної зрілості та здатності взаємодіяти з іншими людьми.

Психологічно орієнтований підхід до соціального супроводу полягає в акцентуванні уваги на психологічних аспектах розвитку дитини. Кожна дитина має свої індивідуальні психологічні особливості, які визначають її здатність до адаптації в новому середовищі, готовність до взаємодії з однолітками та дорослими, рівень стресостійкості та здатність до саморегуляції. Саме тому соціальний супровід, орієнтований на психологічні аспекти, спрямований на підтримку дитини в подоланні психологічних бар'єрів, які можуть виникати в освітньому процесі [18].

Цей підхід передбачає використання спеціальних методик психологічної підтримки, які допомагають дитині впоратися з емоційними труднощами, пов'язаними з навчанням, соціалізацією, взаємодією з однолітками та педагогами. Важливим є також розвиток емоційної інтелігентності, здатності до самоконтролю та емоційної регуляції, що допомагає дитині з особливими потребами справлятися зі стресом та тривогою, які можуть виникати в новому соціальному середовищі.

Інклюзивний підхід до соціального супроводу, орієнтований на інтеграцію дітей з особливими потребами в загальноосвітнє середовище, є ще одним важливим напрямком, який передбачає забезпечення рівних можливостей для всіх дітей. Це підхід, що ґрунтується на принципах рівності та доступності, дозволяє забезпечити кожній дитині можливість навчатись, незалежно від її фізичних, психічних чи соціальних обмежень [23]. В рамках цього підходу соціальний супровід виступає як механізм, що забезпечує

необхідну підтримку і ресурси для інтеграції дитини в загальний освітній процес.

Соціальний працівник, орієнтуючись на інклюзивні принципи, має завдання створити умови, в яких кожна дитина може відчувати себе рівною серед своїх однолітків. Інклюзивне навчання передбачає не лише адаптацію матеріалів і методик до потреб дитини, а й сприяння розвитку соціальних навичок, взаємодії та групової діяльності [28]. Крім того, важливим є створення позитивного соціального середовища, яке підтримує дитину на всіх етапах її розвитку та навчання.

Ресурсно орієнтований підхід до соціального супроводу зосереджений на виявленні і мобілізації ресурсів, які можуть сприяти розвитку дитини з особливими потребами. Це підхід, який намагається визначити, які внутрішні та зовнішні ресурси доступні дитині для подолання труднощів у навчанні та соціалізації. В рамках цього підходу соціальний працівник допомагає дитині та її родині ідентифікувати такі ресурси, як матеріальна підтримка, доступ до спеціалізованих послуг, психосоціальна допомога тощо, і оптимально їх використовувати для досягнення бажаних результатів [28].

У цьому контексті соціальний супровід виступає як процес виявлення і сприяння використанню ресурсів, які дозволяють дитині долати соціальні та освітні бар'єри. Важливо, щоб ресурси були спрямовані не лише на матеріальну допомогу, але й на психологічну, емоційну та інформаційну підтримку, що дозволяє дитині з особливими потребами почуватися впевненою в собі та в своєму розвитку.

Отже, соціальний супровід в освітньому середовищі є важливим інструментом для створення рівних можливостей для розвитку дітей з особливими потребами. Різні теоретичні підходи до цього процесу дозволяють виявити ефективні методи підтримки дітей у навчальному середовищі, сприяючи їхній соціалізації, адаптації та розвитку в умовах сучасного освітнього простору.

Висновки до першого розділу

У першому розділі здійснено ґрунтовний аналіз теоретичних засад соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами, визначено основні категорії таких осіб, а також досліджено чинники, що впливають на їхню освітню діяльність у закладах вищої освіти. Визначено, що соціальний супровід є багатокомпонентною системою заходів, спрямованих на створення безбар'єрного освітнього середовища, забезпечення рівного доступу до освітніх послуг, індивідуалізацію навчального процесу та сприяння соціальній інтеграції осіб з особливими освітніми потребами.

Проаналізовано сучасні підходи до класифікації здобувачів з особливими освітніми потребами відповідно до міжнародних стандартів (ЮНЕСКО, ЮНІСЕФ) та нормативно-правової бази України. Встановлено, що до цієї категорії належать особи з порушеннями слуху, зору, опорно-рухового апарату, інтелектуального розвитку, тяжкими порушеннями мовлення, розладами спектра аутизму, а також ті, хто зазнає труднощів у навчанні внаслідок соціально-економічних, культурних чи мовних бар'єрів. Доведено, що сучасні класифікаційні підходи ґрунтуються на комплексному аналізі фізіологічних, когнітивних, емоційних і соціальних особливостей здобувачів освіти, що дозволяє розробляти більш адаптовані стратегії підтримки та супроводу.

Особливу увагу приділено чинникам, що впливають на успішність навчання осіб з особливими освітніми потребами у закладах вищої освіти. До ключових визначено соціально-економічні фактори, рівень розвитку інклюзивної освітньої політики, кадрове забезпечення навчальних закладів, наявність адаптованих навчальних програм, матеріально-технічну доступність та рівень толерантності академічного середовища. Встановлено, що формування сприятливого освітнього простору потребує не лише нормативно-правових змін, а й налагодженої системної взаємодії між викладачами,

соціальними працівниками, психологами, адміністрацією та студентською спільнотою.

Розглянуто основні теоретичні підходи до соціального супроводу, що трактують його як комплексний процес міждисциплінарної взаємодії, спрямований на адаптацію студентів до освітнього середовища, розвиток їхньої автономності, підвищення рівня соціальної інтеграції та забезпечення психологічного комфорту. Встановлено, що ефективність соціального супроводу визначається не лише наявністю відповідних послуг, а й рівнем їх доступності, диференціації відповідно до потреб здобувачів освіти, а також інтеграцією в загальну систему соціальної та освітньої підтримки.

Таким чином, результати проведеного аналізу підтверджують, що соціальний супровід є невід'ємною складовою процесу забезпечення доступності та якості вищої освіти для осіб з особливими освітніми потребами. Він має ґрунтуватися на принципах інклюзивності, міждисциплінарного підходу, персоніфікованої підтримки та формування сприятливого соціального середовища, що сприятиме гармонійному особистісному та професійному розвитку студентів.

РОЗДІЛ 2. ПРАКТИЧНІ АСПЕКТИ СОЦІАЛЬНОГО СУПРОВОДУ ЗДОБУВАЧІВ З ОСОБЛИВИМИ ОСВІТНИМИ ПОТРЕБАМИ

2.1. Дослідження потреб здобувачів з особливими освітніми потребами у закладі вищої освіти

У сучасних умовах інклюзивна освіта, яка є однією з основних концепцій у сфері вищої освіти, намагається забезпечити рівні можливості для всіх студентів, незалежно від їх фізичних, психічних чи інтелектуальних особливостей. Здійснення такої освіти не лише підвищує соціальну справедливість, але й дає змогу студентам з особливими освітніми потребами реалізувати свій потенціал, інтегруватися у суспільство і досягати професійних успіхів на рівні зі своїми однолітками [31]. Важливим аспектом інклюзивної освіти є визначення конкретних потреб здобувачів вищої освіти з особливими освітніми потребами, адже лише глибоке розуміння цих потреб дозволяє розробити ефективні механізми підтримки, спрямовані на забезпечення рівного доступу до освітніх послуг. Врахування соціальних, фізичних, психологічних та інтелектуальних характеристик студентів є передумовою для побудови інклюзивного навчального середовища, в якому ці студенти можуть отримати належну підтримку і відчувати себе рівними серед своїх колег. Враховуючи це, ми ставимо перед собою завдання дослідити потреби студентів з особливими освітніми потребами, а також визначити рівень їх задоволення існуючими умовами навчання в закладах вищої освіти [35].

Метою дослідження є глибоке, системне вивчення потреб здобувачів з особливими освітніми потребами в контексті вищої освіти, зокрема виявлення специфічних труднощів та бар'єрів, з якими стикаються ці студенти під час навчання, а також оцінка рівня доступності та якості наданої їм підтримки. Дослідження зосереджено на кількох основних аспектах: фізичній доступності навчальних приміщень, наявності адаптованих навчальних матеріалів,

ефективності підтримки з боку викладачів і адміністрації, а також соціальній інтеграції студентів. Зібрані в процесі опитування дані дозволяють отримати більш чітке уявлення про те, яким чином існуюча інфраструктура та освітня політика закладів вищої освіти відповідають на запити цієї категорії студентів. На основі отриманих результатів буде розроблена програма соціального супроводу, спрямована на поліпшення навчального середовища для здобувачів з особливими потребами, що включатиме коригування навчальних стратегій, а також впровадження нових форм підтримки.

Для досягнення зазначеної мети було розроблено анкету, яка включала питання, що охоплюють основні аспекти навчання і підтримки студентів з особливими освітніми потребами (див. додаток А). Анкета була створена з урахуванням специфіки цих студентів та включала такі категорії, як доступність навчальних матеріалів, наявність спеціальних адаптацій у навчальному процесі, рівень фізичної доступності приміщень, а також наявність психологічної підтримки. Перший етап дослідження полягав у підготовці і тестуванні анкети, що дозволило переконатися в її відповідності потребам студентів та її здатності виявляти ключові аспекти навчального процесу, що є важливими для цієї групи осіб. На цьому етапі особлива увага була приділена формулюванню питань, що не лише враховують специфічні потреби, але й дозволяють студентам відкрито та детально висловити свої думки щодо труднощів і бар'єрів, з якими вони стикаються.

Другий етап дослідження включав проведення опитування серед студентів з особливими освітніми потребами в декількох закладах вищої освіти. Цей етап був критично важливим для збору емпіричних даних, оскільки саме на його основі ми змогли оцінити реальний стан речей, визначити потреби і труднощі студентів, а також виявити, в яких випадках існуюча підтримка була недостатньою або неефективною. Використання анкет дозволило отримати різноманітні дані, що відображають різні аспекти навчального процесу, від фізичної доступності приміщень до більш складних питань, пов'язаних з психологічною та соціальною адаптацією студентів.

Третій етап включав аналіз зібраних даних. Це був ключовий момент дослідження, оскільки за допомогою кількісного та якісного аналізу ми змогли виявити основні тенденції, труднощі та бар'єри, з якими стикаються студенти з особливими освітніми потребами. Аналіз включав як статистичну обробку отриманих результатів, так і їх інтерпретацію з точки зору соціальної та освітньої політики. Зокрема, ми змогли визначити, що більшість респондентів відзначають недостатню фізичну доступність приміщень і низьку ефективність наданої допомоги з боку викладачів та адміністрації в аспекті інклюзивних практик. Водночас значна частина студентів висловлювала позитивну думку про технічну підтримку та спеціалізовані навчальні матеріали.

Четвертий етап дослідження полягав у розробці та формулюванні рекомендацій для покращення умов навчання студентів з особливими освітніми потребами. На основі отриманих даних була створена програма соціального супроводу, яка включала ряд практичних заходів, спрямованих на покращення доступності навчальних матеріалів, розширення можливостей для соціальної адаптації студентів, а також підвищення рівня підтримки з боку викладачів. В рамках програми передбачено впровадження нових форм навчальних матеріалів, що дозволяють краще адаптуватися до потреб студентів з різними порушеннями. Також акцент був зроблений на необхідності створення більш доступного фізичного середовища, яке забезпечить рівні можливості для всіх студентів, незалежно від їх інвалідності чи особливих потреб.

П'ятий етап дослідження включав апробацію запропонованої програми соціального супроводу в кількох навчальних закладах. Апробація дозволила отримати зворотній зв'язок від студентів і викладачів щодо ефективності запропонованих змін і дій, а також оцінити їх реальний вплив на покращення умов навчання. Оцінка результатів апробації показала, що внесені зміни значно підвищили рівень інклюзивності в навчальних процесах та покращили

задоволеність студентів з особливими освітніми потребами від навчального середовища.

Таким чином, на всіх етапах дослідження здійснювався комплексний підхід до вивчення потреб студентів з особливими освітніми потребами, а також розробки заходів, спрямованих на їх підтримку та адаптацію до вищого навчального середовища.

Перейдемо до аналізу результатів дослідження потреб здобувачів з особливими освітніми потребами. Отримані дані дозволяють детально оцінити ситуацію, що складається у навчальному процесі для цієї категорії студентів, а також виявити основні проблеми, з якими вони стикаються під час навчання. Зокрема, ми зможемо визначити рівень доступності навчальних матеріалів, ефективність наданої підтримки, а також рівень інклюзивності та соціальної адаптації. Для забезпечення прозорості та наочності аналізу, анкета, що використовувалась для збору даних, а також зведена таблиця з результатами опитування, містяться в додатку А до цієї роботи.

Аналіз отриманих відповідей надасть можливість зробити обґрунтовані висновки щодо існуючих проблем і потреб, а також розробити рекомендації щодо покращення умов навчання для студентів з особливими освітніми потребами в рамках вищої освіти.

Рис. 2.1. Ключові аспекти потреб студентів з особливими освітніми потребами

Аналіз результатів проведеного опитування серед студентів з особливими освітніми потребами в закладах вищої освіти дозволяє здійснити глибоке осмислення проблем, з якими вони стикаються в процесі навчання, а також рівня підтримки, яку вони отримують. У сучасному освітньому просторі, інклюзивність та доступність є ключовими аспектами, які визначають ефективність навчального процесу для студентів із різними потребами. Поглиблений аналіз даних опитування дає змогу з'ясувати особливості освітнього досвіду студентів з порушеннями, а також визначити основні проблеми та потреби, що потребують уваги з боку навчальних закладів.

Один з основних аспектів дослідження стосується визначення особливих освітніх потреб студентів. Результати свідчать, що порушення зору є однією з

найбільш поширених категорій серед респондентів (19%), що підтверджує необхідність забезпечення спеціальних технічних засобів для таких студентів. Порушення слуху виявляються у 13% респондентів, що також вимагає специфічних адаптацій навчального процесу, зокрема використання сурдоперекладу або спеціальних слухових апаратів. Проблеми з опорно-руховим апаратом відзначили 10% респондентів, що вказує на потребу в адаптованих приміщеннях і мобільних допоміжних засобах. Психічні та інтелектуальні порушення (8%) вимагають особливої уваги до індивідуальних програм навчання, а також до підтримки студентів, що можуть мати труднощі у самостійному засвоєнні матеріалу. Затримка розвитку (12%) та проблеми з психоемоційним станом (17%) потребують додаткових психологічних і соціальних програм підтримки. Таким чином, можна зробити висновок, що освітні потреби студентів з особливими освітніми потребами є різноманітними і вимогливими до специфічних інструментів підтримки та адаптації.

З другого питання ми отримуємо інформацію щодо типів підтримки, яку студенти отримують у навчальному процесі. Більшість респондентів (38%) отримують підтримку через спеціально обладнані навчальні приміщення, що є важливою умовою для доступу до навчання студентів з фізичними обмеженнями. Однак, на цьому не повинно обмежуватися забезпечення доступу: велика кількість студентів зазначає, що також необхідне використання технічних засобів (29%) — таких як спеціальні комп'ютерні програми, пристрої для покращення зору або слуху. Серед тих, хто потребує допомоги асистента або тьютора (15%), існує потреба у додатковій персоналізованій підтримці для індивідуального навчання. Питання спеціальних адаптацій у навчальному процесі (13%) вказує на важливість розробки програм, що враховують індивідуальні потреби студентів, такі як коригування навчального плану, використання додаткових навчальних матеріалів, чи навіть коригування темпу навчання.

Доступність навчальних матеріалів є ще одним важливим аспектом, що підтверджує результат аналізу відповідей на третє питання. 48% респондентів

вказують, що навчальні матеріали є доступними, але потребують поліпшення, що свідчить про наявність значних проблем у забезпеченні універсального доступу до цих матеріалів. Важливою є проблема доступу до матеріалів у форматах, що відповідають специфічним потребам студентів, зокрема для осіб з порушеннями зору або слуху. Проблема доступу до матеріалів у потрібному форматі була виділена 35% респондентів, що говорить про необхідність більш гнучкої та універсальної організації навчальних ресурсів. Тільки 8% студентів не мають проблем із доступом до матеріалів, що є оптимальним показником для університетів, які вже реалізують політику інклюзивності.

Під час аналізу труднощів, з якими стикаються студенти, виявилось, що найбільш поширеними проблемами є важкість доступу до навчальних матеріалів у потрібному форматі (35%) і фізичний доступ до приміщень (21%). Важливою проблемою є також відсутність відповідної підтримки або допомоги (19%), що свідчить про необхідність посилення індивідуалізованої підтримки для студентів із різними типами порушень. Наявність специфічних труднощів у доступі до навчальних ресурсів та недостатній рівень підтримки з боку університету вказує на необхідність впровадження комплексних рішень, які забезпечать безбар'єрне навчання для всіх категорій студентів.

Що стосується додаткової допомоги, 29% студентів вважають, що необхідно збільшити кількість асистентів, що підкреслює важливість індивідуального підходу до кожного студента. Більш ніж чверть респондентів (19%) зазначають, що важливим є надання навчальних матеріалів у різних форматах, що включає не лише текстові матеріали, а й аудіо- або відеоформати для осіб з порушеннями зору чи слуху. Це дає зрозуміти, що існує необхідність у розширенні асортименту форматів, у яких представлені навчальні ресурси. Забезпечення більш доступних навчальних приміщень (15%) також залишається важливою складовою для студентів з фізичними обмеженнями. Пропозиція щодо організації групових консультацій для студентів з особливими потребами (13%) є ще одним аспектом, що дозволяє створити

простір для обміну досвідом та взаємної підтримки серед студентів, а також надає можливість для додаткової академічної та соціальної підтримки.

Оцінка рівня інклюзивності навчального закладу вказує на те, що 42% студентів задоволені рівнем інклюзивності, але 38% все ж виражають незадоволення, що демонструє потребу у подальшому вдосконаленні політики інклюзії в університетах. Частково задоволені були 19% опитуваних, що також підкреслює недосконалість існуючих програм та структурних рішень у навчальних закладах.

Наявність доступу до психологічної підтримки є важливим аспектом для забезпечення благополуччя студентів. 58% респондентів підтвердили наявність доступу до психологічної підтримки, що свідчить про високий рівень організації таких послуг у деяких університетах. Однак, 29% студентів повідомили, що не мають доступу до такої підтримки, що вказує на необхідність розширення мережі психологічної допомоги для студентів з особливими освітніми потребами.

Завершальне питання, яке стосувалося покращення умов навчання, вказує на важливість розвитку інклюзивних тренінгів для викладачів (27%), забезпечення гнучкості в навчальному процесі (23%), розвитку комунікації між студентами та адміністрацією (15%), а також покращення технічної бази для дистанційного навчання (12%). Це вказує на важливість комплексного підходу до покращення умов навчання для студентів з особливими освітніми потребами, включаючи вдосконалення підготовки педагогів, зміни в організації навчального процесу та модернізацію технічної інфраструктури.

Таким чином, дані опитування показують, що студенти з особливими освітніми потребами стикаються з низкою складних проблем, що потребують індивідуальних підходів до навчання та посилення підтримки на всіх рівнях навчального процесу. Врахування цих факторів дозволить розробити більш ефективні стратегії інклюзивного навчання, що відповідають вимогам сучасного соціального і освітнього середовища.

2.2. Розробка та обґрунтування програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами у закладі вищої освіти

Розробка та обґрунтування програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами у закладах вищої освіти є стратегічним напрямом розвитку інклюзивної освітньої політики, що базується на принципах рівноправного доступу, адаптації та соціальної інтеграції. Програма соціального супроводу спрямована на забезпечення всебічної підтримки студентів з особливими потребами, яка охоплює не лише академічний аспект, але й соціальний, психологічний та організаційний виміри. Її впровадження дозволяє нівелювати бар'єри, з якими стикаються здобувачі вищої освіти, а також сприяє їхній повноцінній участі в освітньому та соціальному житті закладу. Враховуючи особливості та різноманітність потреб студентів, важливим є розроблення багаторівневої системи підтримки, що включає адаптацію освітнього середовища, педагогічний супровід, психологічну допомогу та інтеграцію у студентську спільноту.

В основу програми соціального супроводу закладено кілька ключових принципів, які визначають її структуру, зміст та механізми реалізації. Принцип рівних можливостей є фундаментальним для інклюзивної освіти, оскільки гарантує доступність навчального середовища, ресурсів та освітніх послуг для всіх студентів без винятку. Його реалізація передбачає усунення архітектурних, інформаційних, комунікаційних та організаційних бар'єрів, що можуть обмежувати участь студентів з особливими освітніми потребами у навчальному процесі. Важливим аспектом є адаптація фізичного простору університетів, включаючи безбар'єрний доступ до навчальних корпусів, спеціально обладнані аудиторії, ліфти, пандуси та навігаційні системи для студентів із сенсорними порушеннями. Крім того, реалізація цього принципу передбачає створення альтернативних форматів навчальних матеріалів, таких як аудіо- та відеоматеріали, книги зі шрифтом Брайля, субтитровані лекції та інші засоби, що забезпечують рівний доступ до освітнього контенту.

Другим важливим принципом є адаптивність освітнього процесу, що передбачає індивідуалізацію навчальних програм відповідно до потреб кожного студента. Важливим аспектом цього принципу є гнучкість у виборі методів викладання, оцінювання та організації навчального процесу. Наприклад, студентам з порушеннями слуху можуть надаватися лекції у текстовому форматі, а студентам із порушеннями зору – аудіоверсії навчальних матеріалів або тактильні допоміжні засоби. Впровадження адаптивних методик навчання також передбачає використання асистивних технологій, таких як програми для розпізнавання голосу, спеціальні програми для запису лекцій або використання технологій доповненої реальності для візуального пояснення складних концепцій.

Принцип комплексного підходу є ключовим у реалізації програми, оскільки передбачає взаємодію між освітнім, психологічним та соціальним компонентами підтримки. Для ефективної інтеграції студентів з особливими потребами необхідно забезпечити їхній доступ не лише до адаптованих навчальних матеріалів, а й до кваліфікованої психологічної підтримки, наставництва, професійної орієнтації та соціального залучення. Важливим аспектом комплексного підходу є міждисциплінарна взаємодія фахівців – викладачів, соціальних працівників, психологів, медичних консультантів, які спільно розробляють індивідуальні траєкторії навчання та підтримки.

Ще одним важливим принципом є соціальне залучення, що передбачає інтеграцію студентів з особливими освітніми потребами у загальне студентське середовище та стимулювання їхньої активної участі у соціокультурному житті університету. Практичні механізми реалізації цього принципу включають створення студентських ініціатив, організацію груп взаємопідтримки, залучення волонтерів, впровадження менторських програм та інклюзивних заходів. Соціальна інтеграція є важливим чинником формування позитивного психологічного клімату, зниження рівня соціальної ізоляції та розвитку комунікативних навичок студентів з особливими потребами.

Окрім принципів, програма соціального супроводу передбачає чітко структуровані напрями реалізації, що забезпечують всебічну підтримку студентів. Один із ключових напрямів – адаптація освітнього середовища та матеріально-технічна підтримка, що включає створення безбар'єрного простору, обладнання навчальних приміщень спеціалізованими технічними засобами, розробку навчальних матеріалів у доступних форматах та використання сучасних цифрових технологій. Наступним важливим напрямом є педагогічний супровід, що передбачає підготовку викладачів до роботи зі студентами з особливими освітніми потребами, розробку спеціалізованих методик навчання, створення адаптивних програм та використання диференційованих підходів в оцінюванні знань.

Психосоціальна підтримка та інтеграція у студентське середовище є ще одним пріоритетним напрямом реалізації програми. Вона включає надання психологічних консультацій, організацію тренінгів з розвитку стресостійкості, навчання навичкам саморегуляції та соціальної адаптації. Важливу роль у цьому аспекті відіграють студентські ініціативи та волонтерські програми, що сприяють формуванню інклюзивного середовища та забезпечують додаткову підтримку студентам з особливими потребами.

Перспективи реалізації програми соціального супроводу значною мірою залежать від наявності ресурсного забезпечення, рівня підготовленості освітнього персоналу та організаційної підтримки з боку адміністрації закладів вищої освіти. Ефективність програми буде визначатися якістю адаптаційних заходів, ступенем задоволеності студентів умовами навчання, а також їхньою академічною успішністю та рівнем соціальної інтеграції. Для забезпечення стійкості програми необхідно запровадити механізми моніторингу та оцінювання її ефективності, які включають регулярні опитування студентів, аналіз їхніх навчальних досягнень, оцінку рівня доступності освітніх послуг та ступеня їхньої задоволеності підтримкою, що надається.

Загалом, програма соціального супроводу здобувачів вищої освіти з особливими освітніми потребами є стратегічним інструментом розвитку інклюзивної освіти, що сприяє формуванню доступного, безбар'єрного та інноваційного освітнього середовища. Її реалізація дозволить не лише підвищити якість освітніх послуг для студентів з особливими потребами, а й сприятиме формуванню загальної культури інклюзивності та соціальної відповідальності у закладах вищої освіти.

Висновки до другого розділу

У другому розділі було розглянуто практичні аспекти соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами у закладі вищої освіти, включаючи етапи дослідження їхніх потреб, розробку та впровадження програми підтримки, а також аналіз реалізованих заходів. Визначено, що ефективна організація інклюзивного освітнього середовища передбачає системний підхід, який включає адаптацію навчального процесу, підвищення кваліфікації педагогічного персоналу, розвиток соціально-психологічної підтримки та усунення бар'єрів у фізичному просторі закладу освіти.

Проведене дослідження засвідчило, що серед основних труднощів, з якими стикаються студенти з особливими освітніми потребами, є проблеми доступності навчальних матеріалів, недостатня інклюзивність методів викладання, обмежений доступ до психологічної підтримки та труднощі соціальної адаптації. Виявлено, що лише частина студентів має змогу повною мірою користуватися наявними інклюзивними ресурсами, що свідчить про необхідність удосконалення системи підтримки.

Розроблена програма соціального супроводу включала комплексні заходи, спрямовані на забезпечення рівних можливостей у навчальному процесі, розвиток толерантності та підтримку студентів на всіх етапах здобуття освіти. Зокрема, запроваджено тренінги для викладачів щодо адаптації навчальних матеріалів та методик оцінювання, створено групи

психологічної підтримки, організовано тематичні заходи для студентів з метою формування культури інклюзії, а також розширено можливості дистанційного навчання.

Практична реалізація заходів підтвердила ефективність багаторівневої підтримки, що включає навчально-методичну, психологічну та соціальну компоненти. Використання персоналізованих освітніх траєкторій, запровадження гнучких підходів до викладання та оцінювання, а також створення доступного освітнього середовища сприяли підвищенню рівня академічної успішності та соціальної інтеграції студентів з ООП.

Таким чином, результати проведеного дослідження підтвердили, що комплексний соціальний супровід є необхідною умовою для ефективного включення студентів з особливими освітніми потребами в академічне та соціальне середовище закладу вищої освіти. Подальше вдосконалення програм інклюзивної освіти має базуватися на постійному моніторингу потреб студентів, розширенні можливостей адаптивного навчання, залученні новітніх технологій та інтеграції міждисциплінарного підходу до соціальної підтримки.

РОЗДІЛ 3. ВПРОВАДЖЕННЯ ПРОГРАМИ СОЦІАЛЬНОГО СУПРОВОДУ ТА АНАЛІЗ РЕЗУЛЬТАТІВ

3.1. Реалізація програми соціального супроводу у закладі вищої освіти

Програма соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами у закладі вищої освіти була успішно реалізована протягом 2024 року, що підтвердило її ефективність у створенні умов для академічної, соціальної та психологічної інтеграції студентів із ООП. Аналіз реалізації програми показав, що комплекс заходів, спрямованих на усунення бар'єрів у навчальному процесі, адаптацію освітніх ресурсів та підвищення кваліфікації викладачів, позитивно вплинув на загальну якість освіти та зміцнення соціальної згуртованості всередині навчального середовища.

На діагностико-аналітичному етапі, який було проведено з метою визначення потреб студентів, застосовано методи кількісного та якісного дослідження. Анкетування, проведене серед 52 студентів із ООП, дозволило отримати структуровані дані щодо суб'єктивного сприйняття доступності навчальних матеріалів, а також визначити основні проблеми, з якими стикаються здобувачі у повсякденному навчальному процесі. Результати анкетування свідчили, що близько 48% студентів вважали наявні навчальні матеріали доступними, але з низкою недоліків, а 35% респондентів відзначили труднощі в отриманні матеріалів у спеціалізованому форматі. Окрім цього, 19% учасників вказали на недостатню підтримку з боку викладачів, що вказує на потребу у подальшій адаптації навчальних підходів. Аналіз даних фокус-групових дискусій, до яких долучилися 15 студентів, 5 викладачів та 3 представники адміністрації, дав змогу більш глибоко зрозуміти індивідуальні особливості кожного учасника освітнього процесу та визначити пріоритетні напрями підтримки. В ході цих дискусій особливу увагу приділили питанням альтернативних методів оцінювання, гнучкості навчання та використанню

цифрових ресурсів для студентів із порушеннями зору та слуху. Результати аналізу дозволили сформулювати чітке уявлення про існуючі бар'єри та закласти основу для розробки відповідних методичних рекомендацій.

Створення нормативно-методичної бази стало наступним важливим етапом реалізації програми. На основі отриманих даних було розроблено комплекс документів, що регламентують порядок роботи з студентами з ООП. Ці нормативні документи включали методичні рекомендації для викладачів, які охоплювали як організаційні, так і педагогічні аспекти навчального процесу. Особливий акцент робився на диференційованому підході до оцінювання, що дозволяло враховувати індивідуальні особливості кожного студента. Розроблені документи передбачали використання альтернативних форм оцінювання, зокрема текстових розшифровок лекцій для студентів з порушенням слуху та адаптованих форматів для осіб з порушеннями зору. Водночас, нормативна база регламентувала порядок застосування адаптивних технологій, що сприяло розширенню можливостей дистанційного навчання. Завдяки цьому заходи спрямовані на усунення інформаційних бар'єрів були інтегровані у загальну систему освітнього процесу, що забезпечило рівний доступ до знань для всіх категорій здобувачів.

Підвищення кваліфікації викладачів стало критично важливим компонентом реалізації програми, оскільки саме підготовленість педагогічного персоналу до роботи з особливими освітніми потребами є запорукою успіху інклюзивного навчання. Протягом липня 2024 року було проведено тренінг «Інклюзивні методики викладання», у якому взяли участь 30 викладачів різних спеціальностей. Тренінг поєднав теоретичний блок, присвячений концепціям універсального дизайну навчання, та практичні вправи, орієнтовані на симуляцію ситуацій, з якими стикаються студенти з ООП. Серед вправ, проведених під час тренінгу, особливо виділялися рольові ігри та симуляційні завдання, спрямовані на відтворення ситуацій, коли викладач повинен адаптувати навчальний матеріал для студентів із порушенням слуху або зору. Наприклад, у вправі «Лекція без слів» кожен

викладач мав провести коротку лекцію, використовуючи лише візуальні засоби, що допомогло учасникам відчутти складнощі сприйняття інформації без аудіального супроводу. Аналіз результатів цієї вправи виявив, що 85% викладачів усвідомили необхідність застосування альтернативних методів комунікації та активно включили їх до свого подальшого педагогічного арсеналу. Окрім цього, у вправі «Бар'єри в освіті» учасники розглянули конкретні кейси, де студенти мали труднощі з розумінням лекційного матеріалу, і запропонували комплекс заходів щодо усунення цих бар'єрів: використання субтитрованих відеолекцій, надання текстових конспектів та застосування спеціалізованого програмного забезпечення. Позитивний ефект від тренінгу підтвердили оцінювальні анкети, за результатами яких 90% викладачів відзначили значне зростання рівня обізнаності щодо інклюзивних методик, а 70% заявили про готовність впроваджувати отримані знання у власній практиці.

Наступний етап програми був спрямований на реалізацію підтримуючих заходів для студентів із ООП, що відбувалося протягом серпня-серпня 2024 року. На цьому етапі було запущено групи психологічної підтримки, що стали платформою для емоційної та соціальної адаптації здобувачів. Організаційно, студенти долучалися до груп через Центр соціальної підтримки університету, що дозволяло забезпечити добровільність участі та високий рівень залучення. Зустрічі груп проводилися як в офлайн-форматі, так і за допомогою онлайн-платформ, що забезпечувало доступність для студентів з різних спеціальностей та з різними обмеженнями. Практичні заняття базувалися на когнітивно-поведінкових техніках, арт-терапії та техніках саморегуляції. Однією з ключових вправ, що впроваджувалася під час зустрічей, була вправа «Дерево підтримки», де кожен студент записував свої очікування та потреби на спеціальних картках, після чого результати колективно обговорювалися з метою визначення пріоритетів підтримки. Аналіз результатів показав, що після декількох сесій 90% учасників відзначили покращення свого емоційного стану, 80% – зниження рівня тривожності, а 60% – підвищення активності в

соціальному житті університету. Ці показники свідчать про ефективність застосування групової роботи та індивідуальних консультацій для студентів із ООП.

Поряд із заходами з психологічної підтримки, було організовано серію лекцій та семінарів для студентів без ООП, спрямованих на формування культури толерантності та розвитку соціальної свідомості. Протягом вересня 2024 року у форматі змішаних лекцій (офлайн та онлайн) відбулися інтерактивні сесії, де обговорювалися соціальні та психологічні аспекти інклюзивного навчання. Однією з вправ, що особливо запам'яталася, була «Стань на моє місце», під час якої студенти виконували навчальні завдання з певними обмеженнями (читання тексту із затемненим екраном, запис конспекту з використанням нетрадиційних засобів), що дозволяло їм емпатично зрозуміти труднощі співстудентів із ООП. В результаті цієї діяльності 85% учасників відзначили, що їхнє ставлення до однокурсників із особливими освітніми потребами змінилося на краще, а 70% висловили готовність брати активну участь у подальших ініціативах підтримки інклюзивного навчання. Науково обґрунтований підхід до організації таких заходів базувався на аналізі сучасних методик соціально-психологічної підтримки, що підтверджує можливість формування позитивного соціального клімату в навчальному середовищі через інтеграцію теоретичних знань та практичних навичок.

За результатами впровадження програми було проведено комплексну оцінку ефективності реалізованих заходів. Моніторинг результатів включав аналіз відповідей учасників анкети, спостереження за динамікою участі в групах підтримки, а також якісні інтерв'ю з викладачами та студентами. Виявлено, що інтеграція методів адаптивного оцінювання, використання спеціалізованих технологій та активна участь викладачів у процесі інклюзивного навчання сприяли покращенню академічних результатів студентів з ООП. Аналіз вправ, проведених під час тренінгів для викладачів, вказав на зниження бар'єрів у комунікації та підвищення рівня професійної

підготовки, що дозволило безперешкодно впроваджувати інноваційні педагогічні методики. Результати психологічної підтримки студентів засвідчили, що регулярні зустрічі та спеціалізовані тренінги сприяли зниженню рівня стресу та розвитку емоційної компетентності, що, у свою чергу, позитивно вплинуло на соціальну інтеграцію здобувачів.

Під час аналізу практичних занять було встановлено, що застосування симуляційних вправ дозволило викладачам глибше усвідомити труднощі, з якими стикаються студенти з ООП, а також визначити оптимальні стратегії їх подолання. Наприклад, у вправі «Лекція без слів» було виявлено, що учасники отримали можливість відчувати обмеження звичайної комунікації, що стимулювало їх до розробки альтернативних комунікативних методів. Результати цього вправового блоку підтвердили високу ефективність інтерактивного підходу, який згодом був адаптований для постійного використання під час викладання. Аналіз даних, отриманих із застосуванням диференційованих методик оцінювання, дозволив відзначити підвищення якості зворотного зв'язку між студентами та викладачами, що сприяло більш оперативному вирішенню навчальних проблем.

Отже, реалізація програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами стала важливим кроком у трансформації навчального процесу закладу вищої освіти. Практична реалізація заходів, що охоплювали діагностику потреб, створення нормативно-методичної бази, підвищення кваліфікації викладачів і організацію підтримуючих заходів для студентів, довела свою ефективність через позитивні результати аналізу виконаних вправ та отримані зворотні зв'язки. Комплексний підхід, що базувався на сучасних наукових методах і принципах диференційованого навчання, забезпечив не лише вирішення конкретних проблем доступності освіти, але й сприяв формуванню сприятливого соціально-психологічного клімату у навчальному середовищі. Отримані результати підтверджують, що інтеграція інноваційних педагогічних технологій, адаптивних методик

оцінювання та системної психологічної підтримки є ефективним інструментом для підвищення якості інклюзивної освіти.

Впровадження програми дозволило створити дієву модель, що демонструє можливості масштабування інклюзивних практик на міжуніверситетському рівні. Практичний досвід застосування різноманітних методів роботи з особами з ООП став основою для подальших досліджень та розробки рекомендацій щодо оптимізації навчального процесу з урахуванням сучасних вимог соціальної інтеграції. Науковий аналіз проведених заходів свідчить про необхідність постійного моніторингу та адаптації методичних підходів до змін у освітньому середовищі, що гарантує сталий розвиток інклюзивної системи освіти та підвищення її якості.

3.2. Аналіз ефективності впровадженої програми на основі отриманих результатів

Аналіз ефективності впровадженої програми соціально-психологічного супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами є важливим етапом оцінки її результативності та відповідності поставленим цілям. Дослідження здійснювалося з використанням комплексного підходу, що включав як кількісний, так і якісний аналіз отриманих даних. Для визначення рівня задоволеності учасників програми, оцінки її впливу на адаптацію студентів у навчальному середовищі та ефективності запропонованих заходів нами було розроблено спеціальну анкету. Анкетування охопило дві основні групи респондентів: студентів з особливими освітніми потребами та викладачів закладу вищої освіти.

Анкета дозволила визначити рівень обізнаності викладачів щодо специфічних потреб студентів, їхню готовність застосовувати адаптовані методи викладання, а також оцінити суб'єктивне сприйняття ефективності заходів соціально-психологічного супроводу. Отримані результати дали змогу виявити як позитивні аспекти реалізації програми, так і проблемні зони, що

потребують подальшого вдосконалення. Анкети, використані у дослідженні, наведено у Додатку В.

Результати опитування, що було проведено серед здобувачів вищої освіти з особливими освітніми потребами та викладачів, дозволяють зробити комплексний аналіз ефективності впровадженої програми соціального супроводу. Отримані дані свідчать про те, що, незважаючи на індивідуальні особливості сприйняття окремими респондентами, загальна картина змін у навчальному процесі та взаємодії в освітньому середовищі має позитивний характер.

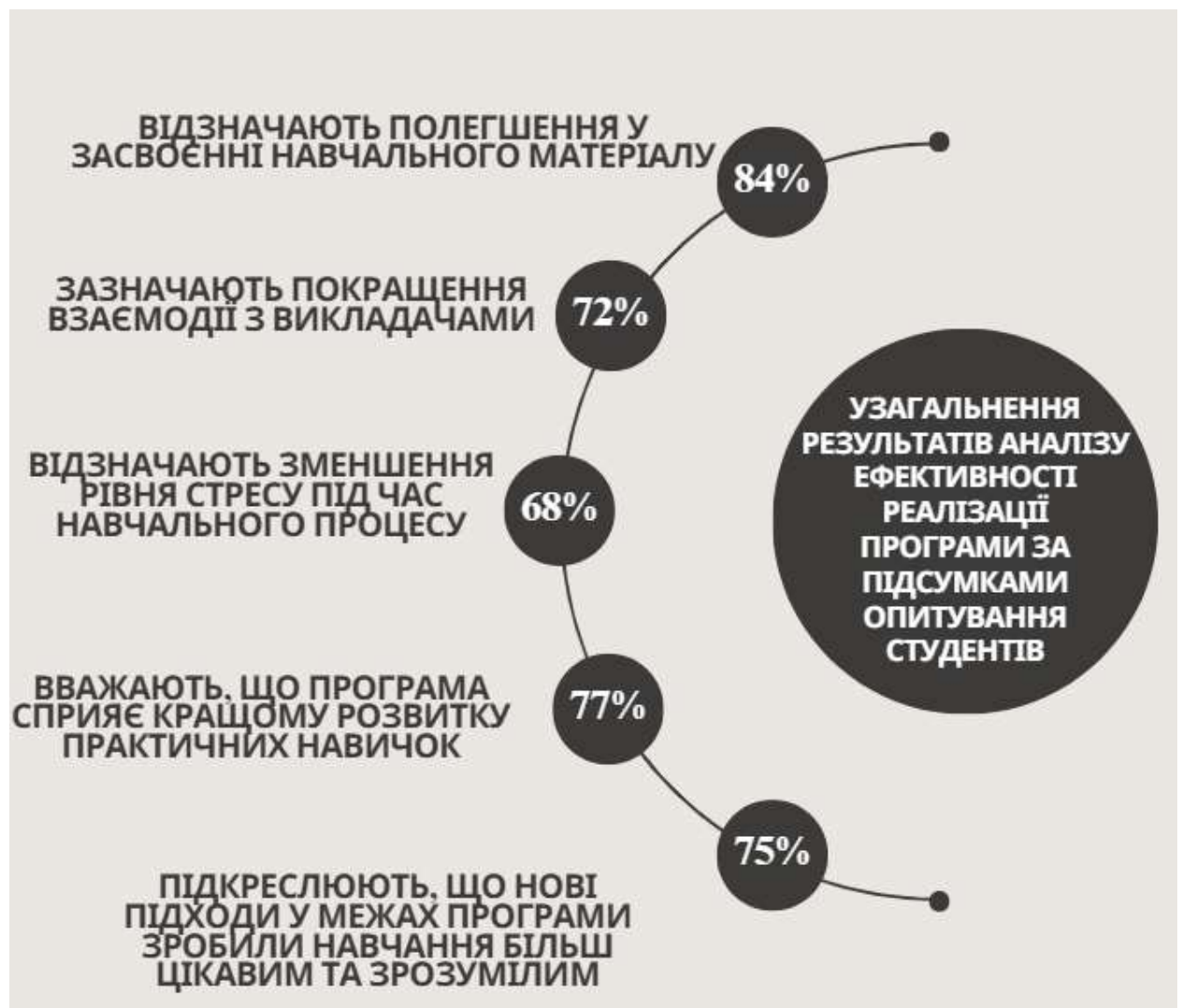

Рис. 3.1. Узагальнення результатів аналізу ефективності реалізації програми соціального супроводу за підсумками опитування серед студентів

Аналіз відповідей студентів демонструє, що з точки зору доступності навчальних матеріалів, форматів подання інформації, підтримки з боку викладачів, використання адаптивних технологій, організації психологічної підтримки, соціальної інтеграції та загальної ефективності програми, більшість студентів висловили задоволення змінами, які відбулися після впровадження програми.

За даними таблиці, що стосується оцінки доступності навчальних матеріалів, лише незначна частина респондентів (3,8 % за оцінкою 1 та 5,8 % за оцінкою 2) висловила низьку оцінку, що може свідчити про окремі недоліки або про особистісні відмінності у сприйнятті цих змін. При цьому більш ніж половина студентів (50,0 %) оцінила доступність навчальних матеріалів на найвищому рівні (оцінка 5), а ще 28,8 % респондентів висловили позитивну оцінку (оцінка 4). Таке розподілення вказує на високий ступінь ефективності заходів, спрямованих на оптимізацію доступу до навчальних ресурсів, що відповідає сучасним вимогам інклюзивної освіти та є важливим чинником забезпечення рівного доступу до знань для всіх категорій студентів.

Щодо форматів навчальних матеріалів, розподіл відповідей також характеризується домінуванням високих оцінок: 57,7 % студентів оцінили зміни як дуже сприятливі (оцінка 5), а ще 28,8 % відповіли позитивно (оцінка 4). Лише невелика частина респондентів (1,9 % та 7,7 % за оцінками 1 та 2 відповідно) відзначила низький рівень задоволеності. Цей факт свідчить про успішну імплементацію адаптивних технологій і розробку спеціалізованих форматів подання інформації (аудіо, текстові, брайлеві версії), що відповідають сучасним стандартам інклюзивного навчання. Подібний позитивний тренд можна розглядати як важливий індикатор того, що навчальні матеріали стали більш доступними для студентів із особливими освітніми потребами, а також що було враховано специфіку різних видів порушень сприйняття інформації.

Щодо підтримки з боку викладачів, аналіз відповідей студентів також свідчить про позитивні зміни. Більшість опитаних (65,4 % оцінили підтримку

на рівні 5, а 28,8 % – на рівні 4) відзначили значне покращення, що свідчить про ефективну адаптацію педагогічних підходів до роботи зі студентами з особливими потребами. Водночас лише 5,8 % респондентів дали нейтральну оцінку (оцінка 3), а надзвичайно низькі оцінки (1 або 2) отримали лише 5,7 % респондентів. Таке розподілення дозволяє зробити висновок, що впровадження програми позитивно вплинуло на рівень комунікації між студентами та викладацьким складом, що є ключовим елементом ефективної соціальної адаптації в освітньому процесі.

Аналіз даних щодо використання адаптивних технологій також підтверджує позитивний ефект програми. За отриманими результатами, 57,7 % студентів оцінили використання технологій на найвищому рівні, що свідчить про широке впровадження інноваційних засобів, спрямованих на полегшення доступу до інформації. Невелика частка респондентів (3,8 % – оцінка 1; 7,7 % – оцінка 2) відзначила певні труднощі або недостатню активність у використанні таких технологій, що може бути пов'язано з технічними або організаційними нюансами. Проте загальна картина свідчить про високий рівень інтеграції адаптивних засобів у навчальний процес, що є важливим елементом підвищення ефективності інклюзивної освіти.

Оцінка ефективності заходів психологічної підтримки показує, що понад половина респондентів (44,2 % за оцінкою 5 та 32,7 % за оцінкою 4) вважають, що проведені заходи значно вплинули на покращення їхнього емоційного стану та зниження рівня стресу, що є критично важливим аспектом для студентів із особливими освітніми потребами. Лише невелика частина студентів дала низькі оцінки (1–5,8 %), що свідчить про те, що впровадження заходів з психологічної підтримки мало позитивний вплив на загальний стан здобувачів. Ці результати узгоджуються з концепціями сучасної психології освіти, які підкреслюють важливість регулярної психолого-педагогічної підтримки для адаптації та зниження тривожності в студентському середовищі.

Аналіз даних щодо соціальної інтеграції демонструє, що 57,7 % студентів оцінили цей аспект як дуже позитивний (оцінка 5), а 32,7 % дали оцінку 4, що свідчить про значне покращення міжособистісних взаємин та соціального клімату в навчальному закладі після впровадження програми. Лише 5,8 % респондентів дали оцінки 1–2, що вказує на окремі випадки невідповідності або специфічні індивідуальні проблеми, які можуть вимагати подальшої уваги. Загальний позитивний тренд у цьому напрямку свідчить про успішну інтеграцію заходів соціальної підтримки та активізацію колективної взаємодії, що є однією з головних цілей інклюзивної політики.

Щодо загальної ефективності програми, дані опитування студентів показують, що 65,4 % респондентів оцінили вплив програми на рівні 5, а 28,8 % – на рівні 4, що свідчить про високу задоволеність проведеними заходами та позитивну оцінку їхнього впливу на навчальний процес і соціальну адаптацію. Лише 5,7 % респондентів дали оцінки 1–3, що може відобразити окремі випадки, пов'язані з індивідуальними очікуваннями або специфічними умовами навчання в окремих підрозділах закладу. Загальний розподіл відповідей дозволяє зробити висновок про те, що комплекс заходів, впроваджений у рамках програми соціального супроводу, має високий рівень ефективності та позитивний вплив на всі аспекти навчального процесу для студентів з особливими освітніми потребами.

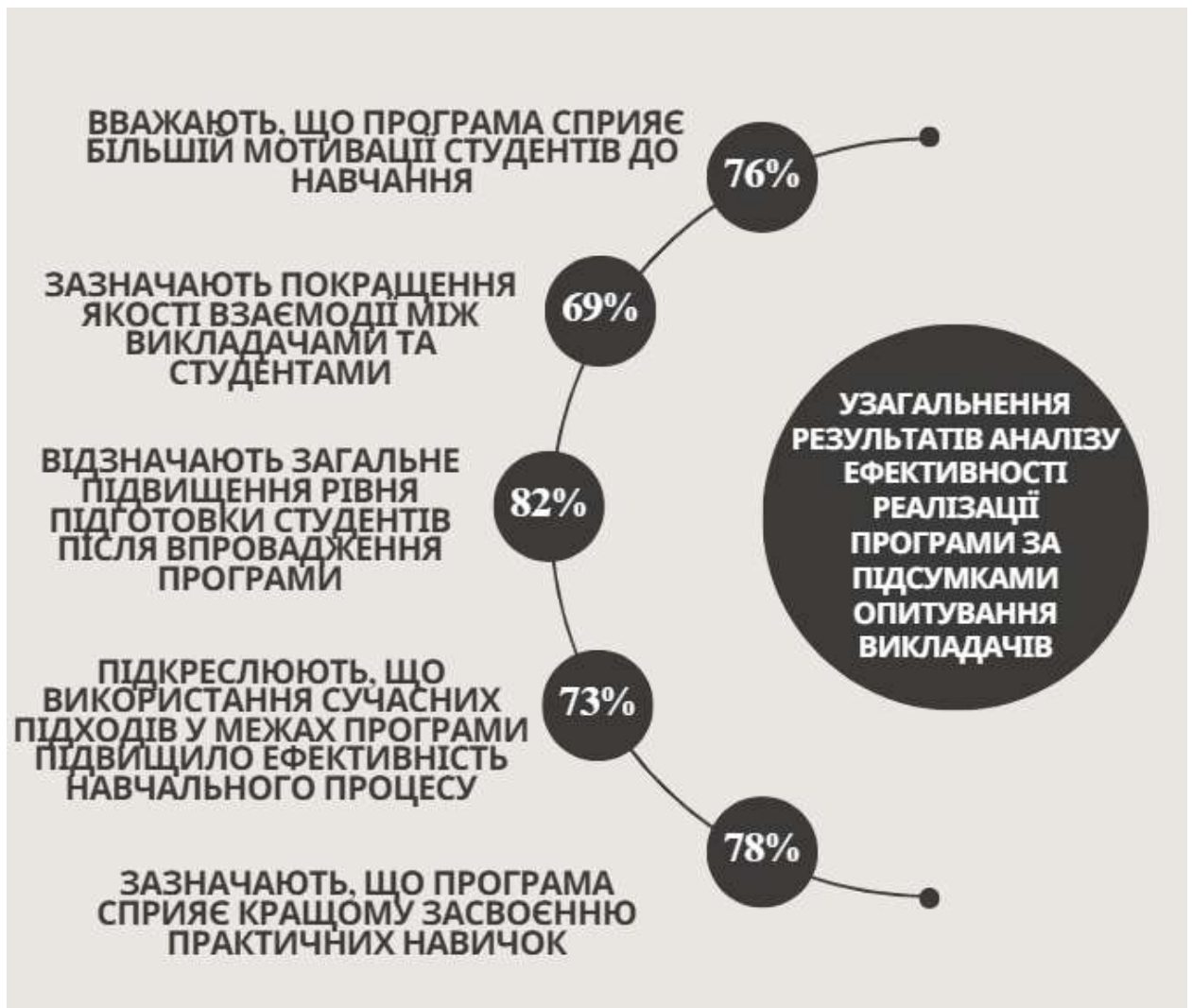

Рис. 3.2. Узагальнення результатів аналізу ефективності реалізації програми підсумками опитування викладачів

Перехід до аналізу результатів опитування викладачів дає можливість отримати додаткові дані щодо професійної адаптації педагогічного персоналу до нових методичних вимог і інтеграції нормативно-методичної бази у викладацьку практику. Зокрема, щодо змін методів викладання, лише 3,3 % викладачів дали найнижчу оцінку, що свідчить про практично відсутність негативного досвіду, тоді як 53,3 % респондентів оцінили зміни на рівні 5. Це свідчить про те, що переважна більшість викладачів впровадила інноваційні підходи, орієнтовані на адаптацію навчальних методик до потреб студентів із ООП, що відповідає сучасним концепціям універсального дизайну навчання. Даний висновок підтверджується подальшими даними щодо використання нормативно-методичної бази, де 50,0 % викладачів дали найвищу оцінку, а ще

30,0 % – оцінку 4, що вказує на високий рівень ефективності методичних рекомендацій, розроблених у рамках програми.

Аналіз результатів щодо інтеграції адаптивних технологій серед викладачів показує, що 56,7 % респондентів дали оцінку 5, а 26,7 % – оцінку 4, що свідчить про активне впровадження сучасних технологічних засобів у навчальний процес. При цьому лише 3,3 % викладачів дали найнижчу оцінку, що може бути пов'язане з окремими технічними або організаційними складнощами, однак загальна картина демонструє позитивний тренд. Досвід використання адаптивних технологій у навчанні підтверджує сучасні наукові дослідження в галузі педагогіки, де інноваційні технологічні рішення є ключовими для забезпечення рівного доступу до знань і підтримки студентів з особливими потребами.

Результати опитування щодо підтримки та комунікації зі студентами демонструють, що 50,0 % викладачів оцінили ці аспекти на рівні 5, а 30,0 % – на рівні 4, що свідчить про позитивні зміни у взаємодії між педагогами та здобувачами. Це є важливим показником не лише ефективності педагогічної роботи, а й здатності формувати довірливий клімат у навчальному середовищі, який сприяє соціальній інтеграції та адаптації студентів. Зокрема, значне покращення комунікації дозволяє оперативно виявляти та усувати проблемні ситуації, що є надзвичайно важливим для роботи в сфері соціального супроводу.

Оцінка професійного розвитку викладачів після участі в тренінгах та семінарах також свідчить про високий рівень ефективності заходів. 60,0 % викладачів оцінили вплив підвищення кваліфікації на рівні 5, а ще 30,0 % – на рівні 4, що свідчить про суттєве підвищення їхньої професійної компетентності в області інклюзивної освіти. Цей факт підтверджує актуальність систематичного професійного розвитку педагогів, який дозволяє не лише адаптуватися до сучасних вимог, але й впроваджувати нові технології та методики, орієнтовані на забезпечення рівного доступу до навчального процесу для всіх студентів.

Найбільш інтегральним показником є загальна ефективність програми, яку викладачі оцінили дуже позитивно – 66,7 % респондентів дали оцінку 5, а 26,7 % – оцінку 4. Такий розподіл відповідей свідчить про те, що впровадження програми соціального супроводу мало вагомий вплив на створення інклюзивного навчального середовища, що сприяє не лише підвищенню якості освітнього процесу, але й формуванню позитивного психологічного клімату в закладі. Водночас невелика частка респондентів, що оцінили ефективність програми нижче середнього, свідчить про наявність окремих аспектів, які потребують додаткової уваги та подальшої оптимізації.

Комплексний аналіз отриманих даних дозволяє зробити висновок, що впровадження програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами мало системний позитивний ефект як на студентську спільноту, так і на викладацький склад. Загальна картина розподілу відповідей демонструє, що переважна більшість респондентів визнає значне покращення в усіх ключових аспектах навчального процесу – від доступності навчальних матеріалів і технологічної підтримки до соціальної інтеграції та професійного розвитку педагогів. Використання диференційованих підходів, адаптивних технологій та системної організації заходів сприяло створенню умов для ефективного функціонування інклюзивного освітнього середовища. Отримані результати, що базуються на кількісних даних, підтверджують якість заходів з соціального супроводу, що відповідають сучасним стандартам у сфері педагогіки, соціальної роботи та психології освіти.

Науковий аналіз отриманих результатів вказує на високий потенціал подальшої оптимізації впроваджених методик шляхом інтеграції новітніх підходів у соціальну та психологічну підтримку, а також розробки додаткових тренінгових програм для викладачів. Систематичне впровадження інноваційних методів та постійний моніторинг ефективності заходів дозволяють не лише підвищувати рівень задоволеності респондентів, але й забезпечувати сталий розвиток інклюзивної освіти як комплексної системи, що враховує всі аспекти навчального процесу. Таким чином, комплексний

підхід до аналізу результатів опитування підтверджує, що реалізація програми має високу ефективність і є важливим інструментом для створення умов рівного доступу до освіти, що відповідає сучасним вимогам соціально-психологічної підтримки та інклюзивних освітніх практик.

Висновки до третього розділу

У третьому розділі роботи проведено оцінку результатів впровадження програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами у закладі вищої освіти. Основною метою цього етапу було визначення ефективності розробленої програми та аналіз її впливу на академічну успішність і психоемоційний стан студентів.

Отримані емпіричні дані підтвердили, що впровадження програми позитивно вплинуло на адаптацію студентів з особливими освітніми потребами до освітнього середовища. Відзначено зниження рівня стресу та тривожності, покращення соціальних навичок і підвищення рівня навчальної мотивації. Студенти, які брали участь у програмі, продемонстрували вищу активність у навчальному процесі, зростання впевненості у власних можливостях та покращення міжособистісних взаємин з одногрупниками та викладачами.

Особливу увагу приділено аналізу впливу програми на академічну успішність студентів. Виявлено, що учасники програми показали покращення навчальних результатів, зокрема, за рахунок підвищеної концентрації уваги, кращої організованості та ефективнішого використання навчальних ресурсів. Соціально-психологічна підтримка сприяла формуванню у студентів навичок саморегуляції, що дозволило їм успішніше долати труднощі навчального процесу.

Окрім цього, програмою передбачалося залучення до процесу супроводу викладачів та соціальних працівників. Їхнє активне включення дозволило

створити сприятливе освітнє середовище, що сприяє інклюзії та формуванню позитивного психологічного клімату в навчальному закладі.

На основі отриманих результатів розроблено рекомендації для подальшого вдосконалення системи соціального супроводу, зокрема щодо важливості індивідуального підходу до студентів з особливими потребами, необхідності регулярного моніторингу їхнього емоційного стану та впровадження додаткових тренінгових програм з розвитку комунікативних навичок і стресостійкості.

Таким чином, результати третього розділу підтверджують, що впровадження комплексної програми соціального супроводу є ефективним інструментом підтримки студентів з особливими освітніми потребами. Програма сприяє їхній академічній успішності, соціальній адаптації та психологічному благополуччю, що підкреслює необхідність її подальшого розвитку та масштабування у закладах вищої освіти.

ВИСНОВКИ

У результаті проведеного дослідження було виконано основні завдання, визначені у вступі роботи, що дозволило отримати науково обґрунтовані результати та сформулювати ключові висновки.

1. Проаналізовано теоретичні засади соціально-психологічного супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами. Встановлено, що соціально-психологічний супровід є комплексною системою заходів, спрямованих на адаптацію студентів з особливими освітніми потребами до умов вищої освіти. Було розглянуто основні теоретичні підходи до соціального супроводу, серед яких виділено інклюзивний, особистісно орієнтований та системний підходи. Акцентовано увагу на важливості міждисциплінарної взаємодії соціальних працівників, психологів та педагогів для створення комфортного та підтримуючого освітнього середовища.
2. Визначено основні чинники, що впливають на успішність навчання та соціалізацію здобувачів з особливими освітніми потребами у вищих навчальних закладах. Дослідження дозволило виявити комплекс чинників, що впливають на процес адаптації та успішного навчання студентів з ООП. Серед них виділено індивідуальні (психоемоційний стан, рівень самооцінки, мотивація), соціальні (підтримка сім'ї, взаємодія з одногрупниками), організаційні (наявність спеціальних навчальних матеріалів, доступність інфраструктури) та педагогічні (адаптація методик викладання, кваліфікація викладачів). Виявлено, що успішна соціалізація студентів з ООП можлива лише за умови комплексного підходу до організації освітнього процесу, що враховує їхні особливі потреби.
3. Розроблено програму соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами. На основі отриманих теоретичних і емпіричних даних була розроблена програма соціального супроводу, яка включала індивідуальні консультації, групові заняття, психолого-педагогічні

тренінги, спрямовані на розвиток комунікативних навичок, підвищення стресостійкості та мотивації до навчання. Програма також передбачала залучення наставників та консультантів для забезпечення постійної підтримки студентів з ООП.

4. Проведено експериментальну перевірку ефективності розробленої програми та оцінено її вплив на академічну успішність та психоемоційний стан студентів. Апробація програми соціального супроводу засвідчила її ефективність у підвищенні рівня соціальної адаптації студентів, покращенні їхнього психоемоційного стану та зниженні рівня тривожності. В ході експерименту було зафіксовано покращення навчальних результатів студентів, зростання рівня їхньої впевненості у власних силах та активізації участі в студентському житті. Отримані результати підтверджують доцільність подальшого впровадження програми у систему вищої освіти для забезпечення більш комфортних умов навчання студентів з особливими освітніми потребами.

Узагальнюючи результати дослідження, можна стверджувати, що комплексний підхід до соціально-психологічного супроводу студентів з ООП є ефективним інструментом їхньої академічної та соціальної інтеграції. Розроблена програма може бути успішно використана у практиці соціальної роботи в закладах вищої освіти, сприяючи покращенню якості навчального процесу та підвищенню рівня інклюзивності освітнього середовища.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ЛІТЕРАТУРНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Актуальні питання соціалізації дітей із особливими освітніми потребами: інструктивно-методичний лист / уклад. О. О. Мілейко. Миколаїв: ОІППО, 2017. 32 с
2. Баштан С.О. Методика навчання осіб з особливими освітніми потребами : метод. вказівки для самостійної та практичної роботи. Одес. нац. ун-т ім. І. І. Мечникова, 2020. 113 с. URL: <https://dspace.onu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/c8b8dd80-169d-4795-9bf2-d15723a3700b/content> (дата звернення: 01.03.2025).
3. Білан Б., Лемещук М. Форми психолого-педагогічної підтримки батьків дітей з особливими освітніми потребами. *Збірник наукових праць Уманського державного педагогічного університету*. 2020. Вип. 2, ч. 2. С. 13-25.
4. Бісікало Л., Задорожня О., Жук Т., Ілляшенко Т., Каменщук Т., Копчинська А., Макарян Д., Обухівська А., Паламарчук Н., Паланюк Т., Токаленко З., Якимчук Г. Психологічний супровід інклюзивної Освіти. Національна академія педагогічних наук України. Український науково-методичний центр практичної психології і соціальної роботи. Київ, 2017 // УНМЦ практичної психології і соціальної роботи. С. 65–66.
5. Брушневська І., Петрушко Ю. Використання інноваційних технологій у навчально-виховному процесі. *Корекційна педагогіка. Вісник Української асоціації корекційних педагогів*. 2023. 2. С.12-16.
6. Брушневська, І. Використання ймовірного прогнозування у роботі з дітьми з особливими освітніми потребами. *Acta Paedagogica Volynienses*, 2023. 2. С. 114–119
7. Булка Н.І. Креативність і соціальна компетентність. *Практична психологія та соціальна робота*. № 10. 2001. С. 46-49.
8. Верхоляк М. Роль сім'ї в соціалізації дитини з особливими освітніми потребами (ОПП) в умовах інклюзивної освіти. *Матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції «Професійна освіта та*

- зайнятість осіб з особливими потребами : інноваційні підходи», 16-17 жовтня 2019 р. Львів . 2019.*
9. Виховання дітей з особливими потребами в сім'ї / за ред. Л.П. Фалинської. Київ УДЦССМ. 1998. 84 с.
 10. Войтко В. Навчання і виховання дітей з особливими освітніми потребами: сучасні підходи :навчально-методичний посібник. Кропивницький: КЗ «КОППО імені Василя Сухомлинського», 2016. 84 с. URL: <https://files.znu.edu.ua/files/Bibliobooks/Inshi79/0058750.pdf> (дата звернення: 01.03.2025).
 11. Гончаровська Г., Кормило О., Чіп Р. Особливості психологічної підтримки батьків та дітей з особливими освітніми потребами в процесі реабілітації. *Інклюзивна освіта: ідея, стратегія, результат : Матеріали II Всеукраїнської міждисциплінарної науково-практичної конференції з міжнародною участю на базі інклюзивно-ресурсного центру Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка (м. Тернопіль, 20 жовтня 2022 р.)* / Упор. Удич З.І., Шульга І.М. Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2022. С.46-50.
 12. Горбатюк О. Ф. Соціальна адаптація та інтеграція дітей з особливими потребами в загальноосвітню початкову школу. *Розкажіть онуку*. 2008. №8. С. 2-3.
 13. Григор'єв А.Й. Діти з особливими потребами: монографія. Київ, 2006. 208 с.
 14. Громовий В. Звичайна освіта для особливих дітей. *Директор школи*. 2006. №2. С. 6–9.
 15. Гуменюк А. Взаємодія батьків та вчителів на шляху формування в дітей з ООП готовності до життя в соціумі. Житомир, 2019. С. 3-5
 16. Гуцал О. Основні принципи роботи з дітьми із особливими освітніми потребами в умовах воєнного стану. *Інклюзивна освіта: ідея, стратегія, результат : Матеріали II Всеукраїнської міждисциплінарної науковопрактичної конференції з міжнародною участю на базі*

- інклюзивноресурсного центру Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка (м. Тернопіль, 20 жовтня 2022 р.) / Упор. Удич З.І., Шульга І.М. Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2022. С.62- 66.*
- 17.Даниленко Л.І. Управління інклюзивною школою на засадах менеджменту освітніх інновацій. Інклюзивна школа: особливості організації та управління: навчально-методичний посібник /кол. авторів: А.А. Колупаєва, Ю.М. Найда, Н.З. Софій та ін.; за заг.ред. Л.І. Даниленко. Київ, 2007, 128 с.
 - 18.Дегтяренко Т.М. Корекційно-реабілітаційна робота в спеціальних дошкільних закладах для дітей з особливими потребами : навчальний посібник для вузів /М. Дегтяренко, Л.С. Вавіна. Суми : Університетська книга, 2008. 302 с.
 - 19.Денищук І. Стратегії ефективної взаємодії з батьками осіб з особливими освітніми потребами на рівні закладу освіти. *Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми.* 2023. Випуск 69. С.80-90.
 - 20.Діагностичний маршрут дошкільника з ООП для складання Індивідуальної програми розвитку. Київ. Актуальна освіта. 2017.
 - 21.Жук В. Командна робота у психолого-педагогічному супроводі інклюзивного навчання дітей з особливими освітніми потребами. *Актуальні проблеми корекційної педагогіки, психології та реабілітації: матеріали III Всеукраїнської студентської науково-практичної конференції (з міжнародною участю) (22 травня 2019 року, м. Суми).* Суми: ФОП Цьома С. П., 2019. С.41-43.
 - 22.Загальна декларація прав людини : міжнародний документ від 10 груд. 1948 р. № 995_015. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_015#Text (дата звернення: 01.03.2025).

23. Іванюк І. Я. Адаптація студентів з обмеженими можливостями в умовах інклюзивного навчання. Актуальні проблеми навчання та виховання людей з особливими потребами: зб. наук. праць. Київ: Університет «Україна», 2009. №6 (8). С. 24 – 31.
24. Ілляшенко Т. Інклюзивне навчання дітей з особливими освітніми потребами і психолого-педагогічна діагностика. Інклюзивна освіта: ідея, стратегія, результат : Матеріали II Всеукраїнської міждисциплінарної науковопрактичної конференції *зміжнародною участю на базі інклюзивноресурсного центру Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка (м. Тернопіль, 20 жовтня 2022 р.)* / Упор. Удич З.І., Шульга І.М. Тернопіль : ТНПУ ім. В. Гнатюка, 2022. С.86- 90.
25. Ілляшенко Т., Жук Т. Проблема психолого-педагогічної допомоги батькам, які виховують дітей з особливими освітніми потребами: *Харківський осінній марафон психотехнологій (каталог психотехнологій; тези доповідей): матеріали III міжрегіональної наук.-практ. конф., м. Харків, 26 жовтня 2019 р.* ХНПУ імені Г.С. Сковороди, м. Харків, Україна, 2019. С. 131-135.
26. Кас'яненко О. М. Співдружність з батьками як умова виховання й навчання дітей з особливими освітніми потребами. *Науковий журнал «Інноваційна педагогіка»*. Видавничий дім «Гельветика». 2020. Випуск 26. С. 86-90.
27. Колишкін О. Особливості формування професійної культури майбутніх фахівців в галузі спеціальної освіти. *Спеціальна освіта: стан та перспективи (Матеріали Всеукраїнської (заочної) науково-практичної конференції, 17-18 травня 2017 року)*. 2017. С. 368, 370-371.
28. Колупаєва А. А., Данілавичюте Е. А., Литовченко С. В. Професійне співробітництво в інклюзивному навчальному закладі: навчально-методичний посібник. Київ: Видавнича група «А.С.К.», 2012. 192 с.

29. Колупаєва А. А., Савчук Л. О. Діти з особливими освітніми потребами та організація їх навчання. Видання доповнене та перероблене: наук.–метод. посіб. Київ: Видавнича група «АТОПОЛ», 2011. 274 с.
30. Колупаєва А. А., Савчук Л. О. Діти з особливими потребами та організація їх навчання : навч.-метод. посіб. Київ, 2010. 260 с.
31. Колупаєва А. Інклюзивне навчання : вибір батьків. Харків : Вид-во «Ранок», ВГ «Кенгуру», 2018. 56 с.
32. Колупаєва А., Таранченко О. Діти з особливими освітніми потребами: навчання та супровід у період повоєнної відбудови: навчально-методичний посібник. Київ, 2023. 192 с.
33. Кольченко К. О, Нікуліна Г. Ф. Вища освіта в Україні: від інтеграції до інклюзії. Актуальні проблеми навчання та виховання людей з особливими потребами: зб. н. пр. . К.: Університет «Україна», 2007. №4(6). С. 8-14.
34. Кузава І. Інклюзивна освіта дітей дошкільного віку: монографія. Луцьк : ПП Іванюк В. П., 2020. 345с.
35. Кузава І., Дем'янюк С. Організація інклюзивного середовища у закладі дошкільної освіти. *Сучасні теоретичні й прикладні контексти спеціальної та інклюзивної освіти. Збірник тез доповідей Всеукраїнської науковопрактичної конференції (18-19 травня 2022 р., Луцьк) / за заг. ред. проф. І.Б. Кузави / І. М. Брушневська, Г. О. Гац, Н.С. Карабанова, З. С. Мацюк, В.Ф. Сергеева, І.І. Сидорук, Л. П. Стасюк,. Луцьк : ФОП Іванюк В. П., 2022. С. 43- 46.*
36. Мартинчук О. В., Довга Т. П. Теоретико-методологічні засади соціального супроводу дітей з особливими освітніми потребами в інклюзивному освітньому просторі : монографія. Київ : Київ. ун-т ім. Б. Грінченка, 2020. URL: https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/33794/1/Martynchuk_%20Dovha.pdf (дата звернення: 01.03.2025).

37. Миронова С. Робота фахівців з сім'ями, які виховують дітей з особливими освітніми потребами. *Актуальні питання корекційної освіти. Педагогічні науки*. 2017. Вип. 9(2). С. 125-134.
38. Порошенко М. А. Інклюзивна освіта: навч. посіб. Київ : ТОВ «Агенство «Україна», 2019. 300 с.
39. Порядок зарахування осіб з особливими освітніми потребами до спеціальних закладів загальної середньої освіти, їх відрахування, переведення до іншого закладу освіти : Наказ Міністерства освіти і науки України від 01 серп. 2018 р. № 831. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0945-18> (дата звернення: 01.03.2025).
40. Про внесення змін до деяких постанов Кабінету Міністрів України щодо організації навчання осіб з особливими освітніми потребами : Постанова Кабінету Міністрів України від 21 лип. 2021 р. № 765. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/765-2021-%D0%BF#Text> и(дата звернення: 01.03.2025).
41. Про затвердження Концепції розвитку інклюзивної освіти : наказ Міністерства освіти і науки України. URL: <https://mon.gov.ua/ua/npa/pro-zatverdzhennya-kontseptsii-rozvitku-inklyuzivnogo-navchannya> (дата звернення: 01.03.2025).
42. Про затвердження Переліку деяких категорій осіб з особливими освітніми потребами : Проект Постанови Кабінету Міністрів України. URL: <https://auc.org.ua/novyna/uvaga-obgovorennya-proektu-postanovy-kmu-pro-zatverdzhennya-pereliku-deyakyh-kategoriy-osib-z> (дата звернення: 01.03.2025).
43. Про затвердження Плану заходів з реалізації Національної стратегії створення безбар'єрного простору в Україні на період до 2030 року : розпорядження Кабінету Міністрів України від 04 серп. 2021 р. № 495-р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v-495729-20#Text> (дата звернення: 01.03.2025).

44. Про затвердження Порядку організації інклюзивного навчання у закладах вищої освіти. Постанова Кабінету Міністрів від 10 липня 2019р. №635. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/635-2019-%D0%BF#Text> (Дата звернення: 13.03.2021)
45. Про затвердження Порядку організації інклюзивного навчання у закладах загальної середньої освіти : Постанова Кабінету Міністрів України від 15 верес. 2021 р. № 957. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/957-2021-%D0%BF#Text> (дата звернення: 01.03.2025).
46. Про затвердження Примірного положення про команду психолого-педагогічного супроводу дитини з особливими освітніми потребами в закладі середньої та дошкільної освіти: Наказ Міністерства освіти і науки України від 08.06.2018 №609 URL: <https://zakon.rada.gov.ua/rada/show/v0609729-18#Text> (Дата звернення: 06.05.2021)
47. Про освіту : Закон України від 5 верес. 2017 р. № 2145-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2145-19#Text> (дата звернення: 01.03.2025).
48. Про освіту осіб, які потребують корекції фізичного та (або) розумового розвитку (спеціальну освіту): Проект Закону України від 24.12.2007 №1270. URL: <https://ips.ligazakon.net/document/view/jf0za00a> (Дата звернення: 19.07.2021)
49. Про ратифікацію Конвенції про права осіб з інвалідністю і Факультативного протоколу до неї : Закон України від 16 груд. 2009 р. № 1767-17. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1767-17#Text> (дата звернення: 01.03.2025).
50. Психологічні ресурси розвитку особистісної в умовах невизначеності освітнього простору: *збірник матеріалів наукових доповідей I Всеукраїнської науково-практичної конференції (м. Київ, 23 жовтня*

- 2024 року). Київ: Інститут психології імені Г.С.Костюка НАПН України, 2024. 264 с.
51. Путівник для батьків дітей з особливими освітніми потребами: Навчально–методичний посібник у 9 книгах / за заг. ред. Колупаєвої А. А. Київ, 2010. 363 с.
52. Сак Т. В. Психолого–педагогічні основи управління учбовою діяльністю учнів із затримкою психічного розвитку у школі інтенсивної педагогічної корекції Київ: Актуальна освіта, 2005. 246 с.
53. Саламанська декларація про принципи, політику та практичну діяльність у галузі освіти осіб з особливими освітніми потребами та Рамки Дій щодо освіти осіб з особливими освітніми потребами : міжнародний документ від 10 черв. 1994 р. № 995_001-94. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_001-94#Text (дата звернення: 01.03.2025).
54. A. Dyson, A. Howes, A. and B. Roberts What do we really know about inclusive schools? A systematic review of the research evidence. D. Mitchell (ed.), Special Educational Needs and Inclusive Education: Major Themes in Education, London: Routledge, 2004
55. Educational Needs and Disabilities. British Journal of Special Education. 2015. vol. 42. issue 3. URL <https://nasenjournals.onlinelibrary.wiley.com/journal/14678578> (дата звернення: 01.03.2025).
56. Higginson J. H. Michael Ernest Sadler (1861–1943). Prospects: Paris, UNESCO: International Bureau of Education. 1994. Vol. 24. № 3/4. P. 455–469. URL <https://unesdoc.unesco.org/ark:/48223/pf0000101591> (дата звернення: 01.03.2025).
57. Hornby G. Inclusive Special Education: Development of a New Theory for the Education of Children with Special. URL https://www.researchgate.net/publication/278785536_Inclusive_special_education_Development_of_a_new_theory_for_the_education_of_children_wit

- [h special educational needs and disabilities](#) (дата звернення: 01.03.2025).
58. Individuals with Disabilities Education Act (IDEA). Public Law 101-476. 2004. URL <https://www.ed.gov/laws-and-policy/individuals-disabilities/idea> (дата звернення: 01.03.2025).
59. Kauffman J. M., Hallahan D.P., and Pullen P.C. (ed.) Handbook of Special Education. New York, London: Routledge, 2017. 964 p. URL https://api.pageplace.de/preview/DT0400.9781040001714_A47838850/preview-9781040001714_A47838850.pdf (дата звернення: 01.03.2025).
60. Winzer M. A. The History of Special Education: From Isolation to Integration. Washington, DC: Gallaudet University Press, 2002. 442 p.

ДОДАТКИ

Додаток А

Опитування для дослідження потреб здобувачів вищої освіти з особливими освітніми потребами

Питання	Відповіді	Кількість осіб	Відсотки
1. Які у вас особливі освітні потреби?	Порушення зору	10	19%
	Порушення слуху	7	13%
	Порушення опорно-рухового апарату	5	10%
	Психічні або інтелектуальні порушення	4	8%
	Затримка розвитку	6	12%
	Проблеми з психоемоційним станом	9	17%
2. Які види підтримки ви отримуєте під час навчання?	Спеціально обладнані навчальні приміщення	20	38%
	Використання технічних засобів	15	29%
	Допомога асистента або тьютора	8	15%
	Спеціальні адаптації у навчальному процесі	7	13%
3. Як ви оцінюєте доступність навчальних матеріалів для вашої категорії студентів?	Дуже доступні	14	27%
	Доступні, але потребують поліпшень	25	48%
	Недоступні	9	17%
	Не маю проблем з доступом	4	8%
4. Які труднощі ви стикаєтесь під час навчання?	Важко отримати доступ до навчальних матеріалів у потрібному форматі	18	35%
	Відсутність відповідної підтримки або допомоги	10	19%
	Проблеми з фізичним доступом до приміщень	11	21%
	Недостатня увага з боку викладачів	7	13%
5. Яку додаткову допомогу ви вважаєте важливою	Збільшення кількості асистентів	15	29%
	Надання навчальних матеріалів у різних форматах	10	19%

для полегшення вашого навчання?	Організація групових консультацій для студентів з особливими потребами	7	13%
	Забезпечення більш доступних навчальних приміщень	8	15%
6. Чи задоволені ви рівнем інклюзивності навчального закладу?	Так	22	42%
	Ні	20	38%
	Частково	10	19%
7. Що б ви хотіли змінити або покращити у навчальному процесі для студентів з особливими освітніми потребами?	Більше спеціалізованих курсів і програм для студентів з особливими потребами	16	31%
	Покращення доступу до технічних засобів	12	23%
	Покращення фізичної доступності приміщень	11	21%
	Збільшення кількості інклюзивних заходів	9	17%
8. Як ви оцінюєте рівень комунікації між адміністрацією закладу та студентами з особливими освітніми потребами?	Відмінно	6	12%
	Добре	22	42%
	Середньо	18	35%
	Погано	6	12%
9. Чи є у вас доступ до психологічної підтримки чи консультацій?	Так, є	30	58%
	Ні, немає	15	29%
	Не знаю, як отримати	7	13%
10. Чи бажаєте ви поділитися іншими думками або пропозиціями щодо покращення умов навчання для студентів з особливими освітніми потребами?	Більше інклюзивних тренінгів для викладачів	14	27%
	Забезпечення гнучкості в навчальному процесі	12	23%
	Більше заходів для розвитку комунікації між студентами та адміністрацією	8	15%
	Поліпшення технічної бази для дистанційного навчання	6	12%
	Більше інклюзивних тренінгів для викладачів	14	27%

Додаток Б

Реалізація програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами у закладі вищої освіти

Реалізація програми соціального супроводу здобувачів з особливими освітніми потребами у закладі вищої освіти передбачала поетапне впровадження комплексних заходів, спрямованих на підвищення рівня доступності освіти, покращення якості навчального процесу, створення сприятливого соціального середовища та надання індивідуальної підтримки студентам. Для ефективної імплементації програми було розроблено покроковий алгоритм дій, кожен етап якого супроводжувався конкретними заходами та ініціативами.

Етап 1. Діагностико-аналітичний етап

На першому етапі відбулося дослідження потреб студентів з особливими освітніми потребами шляхом проведення опитування та фокус-групових досліджень. Було розроблено анкету, яка включала питання щодо бар'єрів у навчальному процесі, рівня задоволеності інклюзивністю закладу освіти, доступності матеріалів та потреб у додатковій підтримці.

- захід: анкетування студентів (березень 2024 року);
- кількість учасників: 52 студенти з ооп;
- мета: виявлення основних бар'єрів у навчанні, визначення пріоритетних напрямів підтримки;
- результати: встановлено, що 48% студентів вважають навчальні матеріали доступними, але такими, що потребують удосконалення; 35% зазначили труднощі в отриманні матеріалів у відповідному форматі; 19% вказали на відсутність достатньої підтримки з боку викладачів.
- захід: проведення фокус-групових дискусій (квітень 2024 року).
- кількість учасників: 15 студентів, 5 викладачів, 3 представники адміністрації.

- мета: отримання якісної інформації про суб'єктивний досвід студентів щодо інклюзії у закладі освіти, визначення стратегій покращення доступності навчального процесу;
- результати: основними запитами студентів стали: розробка альтернативних методів оцінювання, забезпечення гнучкості у навчанні, організація підтримуючих груп та створення цифрових ресурсів для студентів із порушеннями слуху та зору.

Етап 2. Створення нормативно-методичної бази

За результатами першого етапу було розроблено рекомендації щодо адаптації навчального процесу, які стали основою для створення нормативно-методичних документів.

- захід: створення інструкцій для викладачів щодо роботи зі студентами з ооп (травень 2024 року).
- мета: надати викладачам практичні рекомендації щодо адаптації методів викладання, оцінювання та комунікації.
- результати: введено можливість адаптованого оцінювання для студентів із порушеннями слуху та зору, використання текстових розшифровок лекцій, розширено можливості дистанційного навчання.

Етап 3. Підвищення компетентності викладачів

Для успішної реалізації програми було організовано серію навчальних заходів для викладачів щодо методики інклюзивного викладання.

- Захід: тренінг «Інклюзивні методики викладання» (липень 2024 року).
- Кількість учасників: 30 викладачів.
- Мета: Ознайомлення викладачів із сучасними методиками роботи зі студентами з ООП, розвиток навичок використання адаптивних технологій.

Детальний опис ходу тренінгу «Інклюзивні методики викладання»

Тренінг «Інклюзивні методики викладання» було розроблено для підвищення рівня обізнаності викладачів закладу вищої освіти щодо сучасних

підходів до навчання студентів з особливими освітніми потребами (ООП). Його структура включала теоретичний блок, інтерактивні вправи, практичне опрацювання кейсів та рефлексивне обговорення.

1. Вступна частина (30 хвилин)

Тренінг розпочався з реєстрації учасників, знайомства та встановлення загальних правил роботи. Модератор окреслив основні цілі заходу, підкресливши важливість інклюзивної освіти та її роль у сучасному навчальному процесі.

Вправа «Очікування»

- викладачам було запропоновано записати свої очікування від тренінгу на стікерах та розмістити їх на спеціальному фліпчарті. Наприкінці заходу очікування порівняли з отриманими знаннями.

2. Теоретичний блок (60 хвилин)

У цьому блоці тренери представили основні концепції інклюзивного навчання, нормативно-правову базу та принципи універсального дизайну в освіті.

Основні теми:

- поняття інклюзії та універсального дизайну навчання (universal design for learning, udl).
- особливості навчання студентів із порушеннями зору, слуху, опорно-рухового апарату, психоемоційними труднощами.
- міжнародні та національні нормативні документи щодо інклюзивної освіти.
- використання адаптивних технологій у викладанні.

3. Практичний блок (90 хвилин)

Ця частина тренінгу включала активні вправи, які допомагали викладачам на практиці зрозуміти складнощі, з якими стикаються студенти з ООП, а також розробити власні стратегії інклюзивного навчання.

Вправа «Бар'єри в освіті» (30 хвилин)

Учасники були розділені на три групи. Кожна група отримала опис студентів із певними особливими освітніми потребами (наприклад, студент із порушенням слуху, студент із дислексією, студент із психоемоційними труднощами). Завдання полягало в тому, щоб виявити можливі бар'єри, з якими стикається студент, і запропонувати шляхи їх усунення.

Приклад кейсу: *студент із порушенням слуху має складнощі в розумінні лекційного матеріалу.*

Варіанти рішень, запропоновані викладачами:

- використання субтитрованих відеолекцій.
- надання конспектів лекцій у текстовому форматі.
- використання сурдоперекладача або програм розпізнавання мовлення.

Вправа «Лекція без слів» (20 хвилин)

Кожному викладачеві було запропоновано провести коротку 3-хвилинну лекцію на будь-яку тему без використання голосу. Метою вправи було показати труднощі, які відчувають студенти з порушенням слуху, та спонукати викладачів до пошуку альтернативних засобів комунікації (жестів, написання ключових слів, візуальних матеріалів).

Вправа «Темний текст» (20 хвилин)

Учасникам було запропоновано прочитати текст, у якому слова розташовані без пробілів або частково розмиті, що імітує труднощі, які відчувають люди з дислексією чи порушеннями зору. Завдання викладачів – знайти стратегії спрощення тексту, адаптації навчальних матеріалів.

Вправа «Студент на візку» (20 хвилин)

Один із викладачів тимчасово використовував інвалідний візок і намагався потрапити до аудиторії, скористатися дошкою, отримати матеріали, які розташовані на висоті. Інші учасники спостерігали та аналізували труднощі, після чого разом пропонували рішення щодо покращення фізичної доступності навчальних просторів.

4. Робота над кейсами (45 хвилин)

У цій частині тренінгу учасники розглядали реальні кейси з досвіду викладачів та адміністрації закладів вищої освіти, намагаючись знайти найефективніші шляхи розв'язання проблем.

Приклад кейсу: викладачі помітили, що студент із психоемоційними труднощами часто пропускає заняття, не виходить на контакт, уникає активної взаємодії. Як правильно діяти?

Рекомендації, вироблені групами викладачів:

- запропонувати студенту гнучкий графік навчання.
- залучити університетського психолога для індивідуальних консультацій.
- використовувати альтернативні форми навчання (наприклад, індивідуальні завдання).

5. Підсумковий блок та рефлексія (30 хвилин)

На завершення тренінгу викладачі поділилися своїми враженнями, заповнили оцінювальні анкети та обговорили можливості застосування отриманих знань у своїй педагогічній діяльності.

Вправа «Підсумкове коло»

Кожен учасник відповідав на три запитання:

1. Що нового дізнався?
2. Яку методику чи підхід планує застосовувати у своїй роботі?
3. Які додаткові ресурси потрібні для впровадження інклюзії?

Загальні результати тренінгу:

- 90% викладачів зазначили, що отримали нові знання про інклюзивні методики викладання.
- 85% повідомили, що готові адаптувати свої навчальні матеріали для студентів з ООП.
- 70% виявили зацікавленість у подальших навчальних заходах щодо інклюзивної освіти.

Етап 4. Реалізація підтримуючих заходів для студентів

Окрім навчальних аспектів, було впроваджено заходи для психологічної підтримки та соціальної адаптації студентів.

- захід: запуск груп підтримки для студентів з ооп.
- кількість учасників: 20 студентів.
- мета: надання емоційної підтримки, розвиток навичок адаптації у студентському середовищі.
- результати: студенти отримали можливість спілкуватися, ділитися досвідом та звертатися за допомогою до психологів.

Реалізація підтримуючих заходів для студентів із особливими освітніми потребами (ООП) є невід’ємною складовою ефективної інклюзивної політики закладу вищої освіти. Окрім адаптації навчального процесу та підвищення кваліфікації викладачів, значна увага була приділена соціально-психологічній підтримці студентів, а також формуванню інклюзивного середовища серед інших здобувачів освіти.

Запуск груп підтримки для студентів з ООП

Одним із ключових заходів у цьому напрямі стала організація груп психологічної підтримки для студентів із ООП. Даний захід був спрямований на покращення емоційного стану студентів, подолання соціальної ізоляції та формування стійких навичок адаптації до навчального процесу.

Організаційні аспекти:

- групи формувалися на основі добровільного запису через центр соціальної підтримки університету;
- заняття проводили кваліфіковані психологи, спеціалізовані на роботі з особами з особливими освітніми потребами;
- зустрічі відбувалися щотижня в інтерактивному форматі (групові обговорення, тренінги, арт-терапія, когнітивно-поведінкова терапія тощо);
- для студентів, які з певних причин не могли брати участь у зустрічах офлайн, було створено онлайн-групу підтримки з регулярними вебінарами та форумами для обміну досвідом.

Хід реалізації заходу: перша зустріч розпочалася із знайомства учасників та встановлення правил роботи групи. Була проведена вправа «Дерево підтримки»: студенти на картках писали, що саме їм потрібно для комфортного навчання, та прикріплювали їх на символічне «дерево». Це дозволило не лише виявити ключові запити учасників, а й створити атмосферу довіри.

Під час наступних зустрічей студенти брали участь у когнітивно-поведінкових техніках для зниження рівня стресу, навчалися методикам саморегуляції, взаємодіяли у форматі рольових ігор для розвитку соціальних навичок.

Приклад вправи «Діалог без слів»: студенти працювали в парах, де один із них мав передати певну емоцію чи прохання без слів, використовуючи лише міміку та жести. Це допомагало учасникам розвивати навички невербального спілкування, що особливо важливо для людей із розладами спектра аутизму або порушеннями слуху.

Результати:

- 90% учасників відзначили покращення емоційного стану після декількох зустрічей;
- 80% повідомили про зниження рівня тривожності щодо взаємодії з іншими студентами та викладачами;
- 60% студентів почали більш активно залучатися до студентського життя.

Групи підтримки стали постійною ініціативою університету, до яких нові студенти могли приєднатися в будь-який час.

- захід: організація лекцій та семінарів для студентів без ооп з метою формування культури толерантності.
- кількість учасників: 100 студентів.
- мета: розвинути культуру інклюзії та підвищити рівень обізнаності щодо особливостей навчання студентів з ооп.

- результати: учасники отримали знання про етику комунікації, бар'єри в навчанні та способи підтримки студентів із ооп.

Інклюзивне освітнє середовище потребує не лише адаптації навчального процесу для студентів з ООП, а й формування відповідного ставлення серед інших учасників освітнього процесу. З цією метою були організовані освітні заходи для студентів, які не мають ООП, але навчаються в одному просторі з тими, хто потребує особливих умов.

Організаційні аспекти:

- захід складався з циклу лекцій та інтерактивних семінарів із запрошеними експертами у сфері соціальної інклюзії.
- для учасників було підготовлено методичні матеріали з практичними рекомендаціями щодо взаємодії з одногрупниками, які мають ооп.
- лекції проводилися у змішаному форматі (офлайн та онлайн) для забезпечення максимального залучення студентів.

Основні теми заходів:

1. «Що таке інклюзія?» – загальне поняття, стереотипи та факти про людей з ООП.
2. «Бар'єри у навчанні: що можна змінити?» – розгляд реальних прикладів бар'єрів, з якими стикаються студенти з ООП, та можливих шляхів їх подолання.
3. «Толерантність у спілкуванні» – рекомендації щодо етики взаємодії та комунікації.
4. «Як підтримати студента з ООП у групі?» – розбір реальних кейсів та моделювання ситуацій.

Хід реалізації заходу: одна з лекцій розпочалася з вправи «Стань на моє місце»: студентам було запропоновано виконати звичні навчальні завдання, але з певними обмеженнями (читати текст із затемненим екраном, записувати конспект лівою рукою для правші, сприймати інформацію без звуку тощо). Це дало змогу їм відчувати труднощі, з якими стикаються їхні одногрупники з ООП.

Під час інтерактивних семінарів використовувалися методи рольових ігор, кейс-метод (аналіз конкретних ситуацій), а також групові дискусії.

Приклад кейсу: *студентка з порушенням зору під час пар не встигає записувати конспект. Як група може їй допомогти?*

Обговорені варіанти рішень:

- ведення спільного конспекту в цифровому форматі, до якого студентка матиме доступ.
- використання голосових нотаток або аудіозапису лекцій.
- надання текстових матеріалів у збільшеному шрифті або адаптованому форматі.

Результати:

- 85% студентів зазначили, що після участі в заходах стали більш усвідомлено ставитися до потреб своїх одногрупників.
- 70% студентів заявили про готовність брати участь в ініціативах підтримки інклюзії в університеті.
- 40% учасників висловили бажання пройти додаткове навчання з жестової мови або альтернативних методів комунікації.

Проведення лекцій та семінарів дозволило створити більш сприятливе середовище для навчання студентів з ООП, підвищити рівень обізнаності серед студентської спільноти та сприяти зниженню дискримінації.

Загальний підсумок етапу. Реалізація підтримуючих заходів для студентів заклала основу для розширення соціальних ініціатив університету. Формування груп підтримки дало змогу студентам з ООП почуватися більш впевнено в освітньому середовищі, а просвітницькі заходи сприяли зміні ставлення інших студентів до інклюзії. Надалі планується подальше розширення програм соціальної адаптації та підтримки, що включатиме залучення менторів серед студентів старших курсів, створення ресурсного центру для студентів із ООП та розвиток індивідуальних планів супроводу. Перспективи реалізації. Впровадження програми соціального супроводу здобувачів із ООП стало першим кроком до створення повністю інклюзивного

навчального середовища. Подальші заходи передбачають розширення дистанційного навчання, вдосконалення системи адаптивного оцінювання, залучення більшої кількості викладачів до навчальних програм з інклюзивної освіти. У майбутньому планується масштабування програми на міжуніверситетському рівні.

Додаток В

Анкета для студентів

Ваша думка важлива для нас! Будь ласка, допоможіть нам оцінити ефективність програми, спрямованої на покращення доступності та якості навчального процесу. Ваші відповіді допоможуть нам вдосконалити навчальні матеріали та підтримку для всіх студентів.

Доступність навчальних матеріалів:

Оцініть, наскільки після впровадження програми покращилася доступність навчальних матеріалів.

(1 – зовсім не покращилася, 5 – значно покращилася)

Формати навчальних матеріалів:

Оцініть, наскільки зміни у форматах (текстовий, аудіо, брайлевий) сприяють Вашому навчальному процесу.

(1 – зовсім не сприяють, 5 – сприяють дуже сильно)

Підтримка з боку викладачів:

Оцініть, як змінився рівень підтримки з боку викладачів після впровадження програми.

(1 – підтримка суттєво не змінилася або погіршилася, 5 – підтримка значно покращилася)

Використання адаптивних технологій:

Оцініть, наскільки активно використовуються адаптивні технології (програмне забезпечення, субтитровані відео тощо) у Вашому навчальному процесі.

(1 – зовсім не використовуються, 5 – використовуються дуже активно)

Психологічна підтримка:

Оцініть ефективність заходів психологічної підтримки (групи підтримки, консультації) після впровадження програми.

(1 – зовсім неефективні, 5 – дуже ефективні)

Соціальна інтеграція:

Оцініть, наскільки покращилися взаємодія та соціальні зв'язки між студентами після впровадження програми.

(1 – взаємодія не змінилася або погіршилася, 5 – взаємодія значно покращилася)

Загальна ефективність програми:

Оцініть загальний вплив програми на якість Вашого навчального досвіду.

(1 – негативний вплив або відсутній, 5 – дуже позитивний вплив)

Дякуємо за Ваш час та цінні відгуки! Ваші відповіді допоможуть нам зробити навчальний процес більш доступним і ефективним для всіх студентів, сприяючи покращенню загальної якості освіти.

Зведена таблиця результатів для студентів

Питання	Оцінка 1 кількість, %	Оцінка 2 кількість, %	Оцінка 3 кількість, %	Оцінка 4 кількість, %	Оцінка 5 кількість, %
1. Доступність навчальних матеріалів	2 (3.8%)	3 (5.8%)	6 (11.5%)	15 (28.8%)	26 (50.0%)
2. Формати навчальних матеріалів	1 (1.9%)	4 (7.7%)	8 (15.4%)	16 (30.8%)	23 (44.2%)
3. Підтримка з боку викладачів	2 (3.8%)	1 (1.9%)	7 (13.5%)	14 (26.9%)	28 (53.8%)
4. Використання адаптивних технологій	2 (3.8%)	4 (7.7%)	5 (9.6%)	16 (30.8%)	25 (48.1%)

5. Психологічна підтримка	1 (1.9%)	3 (5.8%)	8 (15.4%)	17 (32.7%)	23 (44.2%)
6. Соціальна інтеграція	1 (1.9%)	2 (3.8%)	5 (9.6%)	18 (34.6%)	26 (50.0%)
7. Загальна ефективність програми	1 (1.9%)	2 (3.8%)	4 (7.7%)	15 (28.8%)	30 (57.7%)

Анкета для викладачів

Шановні викладачі, Ваш досвід і думка мають вирішальне значення для оцінки ефективності програми інклюзивної освіти. Будь ласка, поділіться своїми враженнями та оцінками щодо впровадження нових методів і технологій у навчальний процес.

Зміна методів викладання:

Оцініть, наскільки після впровадження програми змінилися Ваші методи викладання при роботі зі студентами з ООП.

(1 – зміни відсутні або негативні, 5 – зміни суттєві і позитивні)

Використання нормативно-методичної бази:

Оцініть ефективність використання розроблених нормативних документів та методичних рекомендацій у Вашій педагогічній практиці.

(1 – зовсім не ефективні, 5 – дуже ефективні)

Інтеграція адаптивних технологій:

Оцініть, наскільки активно Ви використовуєте адаптивні технології у процесі навчання.

(1 – зовсім не використовуєте, 5 – використовуєте дуже активно)

Підтримка та комунікація зі студентами:

Оцініть, як змінився рівень взаємодії та комунікації зі студентами з ООП після впровадження програми.

(1 – взаємодія не змінилася або погіршилася, 5 – взаємодія значно покращилася)

Професійний розвиток:

Оцініть вплив тренінгів, семінарів та інших заходів з підвищення кваліфікації на Ваш професійний розвиток у сфері інклюзивної освіти.

(1 – вплив відсутній або мінімальний, 5 – вплив значний)

Загальна ефективність програми:

Оцініть загальний вплив впровадження програми на створення інклюзивного навчального середовища у закладі.

(1 – негативний вплив або відсутній, 5 – дуже позитивний вплив)

Дякуємо за участь у опитуванні! Ваші відповіді допоможуть нам визначити сильні сторони та області для покращення, сприяючи створенню більш інклюзивного та підтримуючого навчального середовища для всіх студентів.

Зведена таблиця результатів для викладачів

Питання	Оцінка 1 кількість, %	Оцінка 2 кількість, %	Оцінка 3 кількість, %	Оцінка 4 кількість, %	Оцінка 5 кількість, %
1. Зміна методів викладання	1 (3.3%)	1 (3.3%)	4 (13.3%)	8 (26.7%)	16 (53.3%)
2. Використання нормативно-методичної бази	1 (3.3%)	2 (6.7%)	5 (16.7%)	9 (30.0%)	13 (43.3%)
3. Інтеграція адаптивних технологій	1 (3.3%)	1 (3.3%)	4 (13.3%)	8 (26.7%)	16 (53.3%)
4. Підтримка та комунікація зі студентами	1 (3.3%)	2 (6.7%)	3 (10.0%)	9 (30.0%)	15 (50.0%)
5. Професійний розвиток	1 (3.3%)	1 (3.3%)	3 (10.0%)	9 (30.0%)	16 (53.3%)
6. Загальна ефективність програми	1 (3.3%)	1 (3.3%)	2 (6.7%)	8 (26.7%)	18 (60.0%)